

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od dnia 14 czerwca 2004r. T. K. (1) był zwolniony z obowiązku świadczenia służby w jednostce macierzystej, tj. KWP w O. z uwagi na pełnioną funkcję P. (...) Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów w O., a od dnia 21 sierpnia 2006r. był zwolniony z w/w obowiązku z uwagi na pełnienie funkcji I-go Wiceprzewodniczącego Zarządu Głównego (...) Policjantów. Był on również delegowany do Gabinetu Komendanta Głównego Policji oraz desygnowany przez Prezesa Rady Ministrów na kolejne kadencje do składu (...), w której reprezentował (...) Związków Zawodowych. Uczestniczył również z realizacji projektów unijnych. Pobierał on przy tym miesięczne uposażenie od macierzystej jednostki wraz z dodatkiem służbowym oraz djętę z racji w/w funkcji Wiceprzewodniczącego, przyznawane są mu także był przez Komendanta Głównego Policji i Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. nagrody. Otrzymywał także wynagrodzenie jako koordynator projektu realizowanego w ramach funduszy europejskich i z tytułu zatrudnienia w w/w Radzie (...). Posiada on również do swojej dyspozycji kwaterę służbową w W. o pow. 31 m⁽²⁾.

W szczególności podinsp. T. K. (1) (ekspert Wydziału Kadr i (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w O.) został wybrany na wiceprzewodniczącego Zarządu Głównego (...) Policjantów podczas V Zjazdu Sprawozdawczo - Wyborczego (...) Policjantów w S. w grudniu 2008r. Wnioskiem z dnia 24 lutego 2009r. P. (...) Policjantów A. D. zwrócił się do Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. insp. mgr S. M. o zwolnienie z dniem 1 maja 2009r. T. K. (1) z obowiązku świadczenia służby z zachowaniem prawa do wynagrodzenia na okres V kadencji w (...) Policjantów. Dnia 27 marca 2009 r. Komendant Wojewódzki Policji w O. insp. S. M. zadecydował ((...)), iż powyższy wniosek nie może być rozpatrzony pozytywnie. Jak również wskazał, w oparciu o art. 31 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, że prawo do zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy na okres kadencji w zarządzie zakładowej organizacji związkowej przysługuje osobie wybranej do tego organu związku, przy czym zwolnienie z zależności od wniosku zakładowej organizacji związkowej odbywa się z zachowaniem prawa do wynagrodzenia lub bezpłatnie. § 20 pkt 1 lit. c Statutu (...) Policjantów określa, iż organizacje wojewódzkie, jako zakładowe w rozumieniu prawa, tworzy się na terenie działania komend wojewódzkich Policji (...). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, międzyzakładowa organizacja związkowa tego samego związku zawodowego nie może obejmować pracowników zakładu, w którym działa jego zakładowa organizacja związkowa. Stąd Zarząd Główny (...) Policjantów nie jest międzyzakładową organizacją związkową według art. 34 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Nie przysługują mu zatem uprawnienia (...) Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów w O. do występowania z wnioskiem o płatne zwolnienie od świadczenia służby. Nadmienił także, że w KWP w O. z pełnego zwolnienia z obowiązku świadczenia służby z zachowaniem prawa do wynagrodzenia korzystało na okres kadencji w zarządzie zakładowej organizacji związkowej 3 policjantów. W odwołaniu z dnia 1 kwietnia 2009r. od w/w decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. skierowanym do Komendanta Głównego Policji gen. I. A. M., P. (...) Policjantów A. D. wskazał m.in., iż zgodnie art. 9 ustawy o związkach zawodowych statuty oraz uchwały związkowe określają swobodnie struktury organizacyjne związków zawodowych. W 2008 roku Zjazd (...) Policjantów nadał nowe brzmienie § 20 ust. 2 Statutu (...) Policjantów, uznając organizację ogólnokrajową (Zarząd Główny) za organizację międzyzakładową w rozumieniu prawa. Zmiana ta została przyjęta przez Sąd Rejonowy w (...) postanowieniem z dnia 11 czerwca 2008 roku (WA.XIII NS-REJ.KRS/(...)). Stąd stwierdzenie Komendanta WP w O., iż "Zarząd Główny (...) Policjantów nie jest międzyzakładową organizacją związkową w rozumieniu art. 34 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych", jest nieuprawnione. W stanowisku z dnia 14 kwietnia 2009r. Komendant WP w O. stwierdził m.in., że obowiązek pracodawcy co do zwolnienia pracownika od obowiązku świadczenia pracy na okres kadencji tylko w zarządzie zakładowej organizacji związkowej jest zależny wyłącznie od woli zarządu zakładowej organizacji związkowej, przy spełnieniu pozostałych przesłanek ustawowych. Wnioskodawcą nie może być zatem inny organ związku, niż zarząd zakładowej organizacji związkowej. Pracodawcy nie można więc udzielić zwolnienia od pracy osobie nie spełniającej ustawowych warunków. W przeciwnym razie doszłoby do nadużycia praw podmiotowych przez pracowników, tzn. nieświadczenia pracy przez osoby, którym wspomniane uprawnienie nie przysługuje. Rozkazem personalnym nr (...)

z dnia 1 czerwca 2009 r. Komendant Główny Policji gen. insp. A. M. (z up. Dyrektor Biura Kadr i (...) KGP podinsp. K. Ł.) delegował jednak z urzędu podinsp. T. K. (1) do czasowego pełnienia służby w Gabinetcie Komendanta Głównego Policji z dniem 15 czerwca 2009 r. Wnioskiem z dnia 19 listopada 2009r. P. (...) Policjantów A. D. zwrócił się do tego samego Komendanta Głównego Policji o przedłużenie czasu delegowania z urzędu podinsp. T. K. (1) z KWP O. do 12 miesięcy, tzn. do dnia 15 czerwca 2010r. Stąd rozkazem personalnym nr (...) z dnia 20 listopada 2009 r. Komendant Główny Policji gen. insp. A. M. (z up. p.o. Dyrektor Biura Kadr i (...) KGP insp. B. J.) przedłużył czas delegacji do 12 miesięcy. Następnie wnioskiem z dnia 8 czerwca 2010 r. P. (...) Policjantów A. D. kolejny raz wystąpił do Komendanta Głównego Policji gen. I. A. M. o delegowanie z urzędu podinsp. T. K. (1) z KWP w O. do czasowego pełnienia służby w Gabinetcie Komendanta G. Policji od 19 lipca 2010 r. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 5 lipca 2010r. Komendant Główny Policji gen. insp. A. M. (z up. Zastępca Dyrektora Biura Kadr i (...) KGP insp. B. J.) delegował z urzędu podinsp. T. K. (1) do czasowego pełnienia służby w Gabinetcie Komendanta Głównego Policji z dniem 19 lipca 2010 r. Po czym wnioskiem z dnia 3 stycznia 2011 r. P. (...) Policjantów A. D. kolejny raz wystąpił do Komendanta Główny Policji gen. I. A. M. o przedłużenie czasu delegowania podinsp. T. K. (1) z KWP w O. do 12 miesięcy, tzn. do dnia 19 lipca 2011r. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 11 stycznia 2011 r. Komendant Wojewódzki Policji w O. insp. S. M. przyznał podinsp. T. K. (1) nagrodę roczną w wysokości jednomiesięcznego uposażenia za służbę pełnioną w 2010r. Z kolei rozkazem personalnym nr 164 z dnia 17 stycznia 2011r. Komendant Główny Policji gen. insp. A. M. (z up. Dyrektor Biura Kadr i (...) KGP insp. B. J.) przedłużył czas w/w delegacji do 12 miesięcy. Następnie wnioskiem z dnia 25 lipca 2011 r. P. (...) Policjantów A. D. ponownie wystąpił do Komendanta gen. insp. A. M. o delegowanie wyżej wymienionego z KWP w O. do czasowego pełnienia służby w Gabinetcie Komendanta G. Policji od 16 sierpnia 2011 r. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 2 sierpnia 2011r. Komendant Główny Policji gen. insp. A. M. (z up. Dyrektor Biura Kadr i (...) KGP insp. B. J.) delegował z urzędu podinsp. T. K. (1) do czasowego pełnienia służby w Gabinetcie Komendanta Głównego Policji z dniem 16 sierpnia 2011 r. Rozkazem personalnym nr 224/ (...) KGP/2011 z dnia 29 września 2011 r. Komendant Główny Policji gen. insp. A. M. (z up. Dyrektora Biura Kadr i (...) KGP insp. B. J. (2)) przyznał podinsp. T. K. (1) nagrodę pieniężną w kwocie 2 000 złotych. Następnie wnioskiem z dnia 10 stycznia 2012 r. P. (...) Policjantów A. D. wystąpił do Komendanta Głównego Policji nadinsp. M. D. o przedłużenie czasu delegowania z urzędu wyżej wymienionego do 12 miesięcy, tzn. do 15 sierpnia 2012r. Dyrektor Gabinetu Komendanta GP mł. insp. M. W. nie dostrzegł przeciwskażeń do przedłużenia okresu w/w delegowania. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 14 lutego 2012r. Komendant Główny Policji nadinsp. M. D. (z up. Dyrektor Biura Kadr i (...) KGP insp. B. J.) przedłużył czas w/w delegacji do 12 miesięcy. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 11 stycznia 2012r. Komendant Wojewódzki Policji w O. insp. S. M. przyznał podinsp. T. K. (1) nagrodę roczną w wysokości jednomiesięcznego uposażenia za służbę pełnioną w 2011r. Następnie wnioskiem z dnia 12 lipca 2012 r. Wiceprzewodniczący (...) Policjantów J. P. wystąpił do Komendanta Głównego Policji nadinsp. M. D. o delegowanie z urzędu podinsp. T. K. (1) z KWP w O. do czasowego pełnienia służby w Gabinetcie Komendanta G. Policji od 3 września 2012r. W stanowisku z dnia 26 lipca 2012r. Biura Kadr i (...) KGP insp. B. J. stwierdził, iż w/w wniosek nie ma umocowania formalno – prawnego, nie został podpisany przez (...) Policjantów i nie ma uzasadnienia merytorycznego. Poza tym Dyrektor Gabinetu Komendanta GP nie wyraził zainteresowania służbą podinsp. T. K. (1) w strukturach Gabinetu. Uczestnictwo podinsp. T. K. (1) w pracach związkowych mogło odbywać się w ramach czasowych zwolnień do wykonania doraźnych czynności związkowych, przy czym do podjęcia ewentualnej decyzji w tym zakresie był uprawniony Komendant Wojewódzki Policji w O., pod warunkiem uzyskania prawidłowego wniosku w sprawie. Dodatkowo wskazał w oparciu o stanowisko Dyrektora Gabinetu Komendanta Głównego Policji, że podinsp. T. K. (1) nie realizuje i nigdy nie realizował zadań z zakresu działania Gabinetu KGP.

Komendant Główny Policji nadinsp. K. G. w piśmie z dnia 14 sierpnia 2012r. kierowanym do A. P. (...) Policjantów, będącym odpowiedzią na wniosek z dnia 12 lipca 2012 r. wskazał, że aktualne potrzeby w zakresie realizacji regulaminowych zadań przez Komendanta Głównego Policji nie uzasadniały pozytywnego rozpatrzenia wniosku. W piśmie też wskazano, że w świetle art. 36 ust. 3 ustawy o Policji czas delegacji nie mógł przekraczać 12 miesięcy, w związku z tym kolejne delegowanie podinsp. T. K. (1) mogłoby uprawniać postawienie przez podmioty kontrolujące działalność Komendanta Głównego Policji tezy o obchodzeniu przepisów prawa. Do tego w dniu 9 sierpnia 2012 r. Zarząd Główny (...) Policjantów zwrócił się pismem do Komendanta Głównego Policji o przeniesienie podinsp. T. K. (1) do dyspozycji opisanej w art. 37a ustawy o Policji, co było także rozpatrzone odmownie. O tym A. D. jako

P. (...) Policjantów został poinformowany pismem z dnia 23 sierpnia 2012 r. przez Komendanta Głównego Policji K. G., który m.in. stwierdził, iż T. K. (1) nie był członkiem władz związkowych na poziomie zakładowej organizacji związkowej, w tym przypadku (...) Policjantów w O., stąd nie było podstaw prawnych do zwolnienia tego policjanta ze świadczenia służby. Z racji wyboru na funkcję Wiceprzewodniczącego (...) Policjantów mógł on skorzystać jedynie z urlopu bezpłatnego. Kolejne pismo z dnia 19 września 2012r. (...) Policjantów w tej sprawie odmownie rozpatrzył dnia 16 października 2012r. Komendant Główny Policji M. D., wskazując iż obowiązujący stan prawny wykluczał możliwość pozytywnego rozpatrzenia wniosku.

Z powodu odmowy pozytywnego rozpatrzenia przez Komendanta Głównego Policji w/w wniosku z dnia 12 lipca 2012r. Zarząd Główny (...) Policjantów zwrócił się do kancelarii prawnej o sporządzenie stosownej opinii celem wyjaśnienia m.in. „odpowiedniego stosowania” przepisów dotyczących związków zawodowych do policyjnego związku zawodowego. Z opinii prawnej sporządzonej dla Zarządu Głównego (...) Policjantów z dnia 29 sierpnia 2012 r. przez adwokata J. F. wynikało, że uwzględniając przepis art. 67 ust. 2 ustawy o Policji, jak również przepis art. 2 ust. 6 ustawy o związkach zawodowych, przepisy dotyczące związków zawodowych w odniesieniu do policyjnego związku zawodowego winny być stosowane odpowiednio. Z uwagi na brak wypracowanej dotychczas praktyki co do „odpowiedniego stosowania” oraz stanowisko Komendy Głównej Policji wyrażone w postanowieniu nr 176 z dnia 14 maja 2009 r. z ostrożnością wskazano, iż, ażeby stosowany wniosek o zwolnienie z obowiązku pełnienia służby przez podinsp. T. K. (1) został złożony przez Zarząd Wojewódzki oraz Zarząd Główny (...) Policjantów. Opiniujący prawnik dodał, iż nieuzasadniona odmowa zwolnienia od pracy członka zarządu organizacji związkowej niewątpliwie stanowi utrudnianie wykonywania działalności związkowej zgodnie z przepisami ustawy, tj. czyn spenalizowany w przepisie art. 35 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych.

Z uwagi na odmowne rozpatrzenie kolejnego w/w wniosku z dnia 9 sierpnia 2012r. Zarząd Główny (...) Policjantów zwrócił się do kancelarii (...) sp. k.” o wydanie opinii prawnej dot. m.in. ustalenia: czy wniosek (...) Policjantów z dnia 9 sierpnia 2012 r. o przeniesienie podinsp. T. K. (1) do dyspozycji opisanej w art. 37a ustawy o Policji na podstawie art. 20 ust. 2 Statutu (...) w zw. z art. 34 oraz art. 31 Ustawy o związkach zawodowych oraz w oparciu o stosowne uchwały i decyzje (...) Policjantów i Prezydium (...) został złożony w sposób prawidłowy i właściwie odnosił się do istniejącego stanu prawnego; czy Komendant Główny Policji miał prawo rozpatrzyć ww. wniosek odmownie. Z opinii prawnej z dnia 5 października 2012 r. wynikało, że możliwe było uznanie (...) Policjantów w związku z pełnionymi przez Zarząd Główny funkcjami za międzyzakładową organizację związkową, do której stosuje się przepisy dotyczące zakładowej organizacji związkowej. Tym samym wniosek oparty na art. 37a ustawy o Policji dotyczący przeniesienia podinsp. T. K. (1) do dyspozycji przełożonego należałoby połączyć z wnioskiem o zwolnienie podinsp. T. K. (1) z obowiązku wykonywania zadań służbowych na zasadach określonych w ustawie o związkach zawodowych. Wniosek taki zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z 11 czerwca 1996 r. w sprawie trybu udzielania urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy pracownikom pełniącym z wyboru funkcje w związkach zawodowych oraz zakresu uprawnień przysługujących pracownikom w czasie urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy, należało skierować do pracodawcy konkretnego pracownika, którego wniosek dotyczy – w niniejszej sprawie do Komendanta Wojewódzkiego Policji w O.. Przy założeniu, że (...) Policjantów traktuje się jako międzyzakładową organizację związkową możliwe było na okres kadencji związkowej zwolnienie podinsp. T. K. (1) z obowiązku służby z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. W części dalszej opinii wskazano, że w przypadku kwestionowania przez przełożonego (pracodawcę) możliwości stosowania wobec (...) Policjantów przepisów dotyczących zakładowej organizacji związkowej, możliwe było udzielenie podinsp. T. K. (1) urlopu bezpłatnego w związku z powołaniem go do pełnienia z wyboru funkcji związkowej poza zakładem pracy, gdy z wyboru wynikało, że w myśl ustaleń wewnątrzzakładowych na podinsp. T. K. (1) ciążył miał obowiązek stałego wykonywania tej funkcji w charakterze pracownika pozostającego na etacie związku.

Następnie P. (...) Policjantów A. S. (1) wnioskiem z dnia 19 września 2012r. zwrócił się do (...) Komendanta W. Policji nadinsp. J. G. (1) o zwolnienie podinsp. T. K. (1) z obowiązku pełnienia służby z zachowaniem prawa do wynagrodzenia celem pełnienia funkcji Wiceprzewodniczącego (...) Policjantów. Wskazał, iż przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, na które powołał się w piśmie, zasadnym było udzielenie T. K. (1) takiego zwolnienia z

obowiązku pełnienia służby. Dnia 11 października 2012r. Komendant Wojewódzki Policji w O. nadinsp. J. G. (1) w odpowiedzi stwierdził, iż w/w wniosek nie może zostać rozpatrzony pozytywnie. Wskazał, iż według art. 31 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 maja 1991r. o związkach zawodowych prawo do zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy na okres kadencji w zarządzie zakładowej organizacji związkowej przysługuje osobie wybranej do tego organu związku, przy czym zwolnienie z zależności od wniosku zakładowej organizacji związkowej odbywa się z zachowaniem prawa do wynagrodzenia lub bezpłatnie. § 20 pkt 1 lit. c Statutu (...) Policjantów określa, iż organizacje wojewódzkie, jako zakładowe w rozumieniu prawa, tworzy się na terenie działania komend wojewódzkich Policji (...). (...) organizacja związkowa tego samego związku zawodowego nie może obejmować pracowników zakładu, w którym działa jego zakładowa organizacja związkowa. Stąd Zarząd Główny (...) Policjantów nie jest międzyzakładową organizacją związkową według art. 34 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Nie przysługują mu zatem uprawnienia (...) Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów w O. do występowania z wnioskiem o płatne zwolnienie od świadczenia służby. Nadmieniał także, że w KWP w O. z pełnego zwolnienia z obowiązku świadczenia służby z zachowaniem prawa do wynagrodzenia korzystało na okres kadencji w zarządzie zakładowej organizacji związkowej dwóch policjantów. Pismem z dnia 13 grudnia 2012r. P. (...) Policjantów G. N. zwrócił się do Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. insp. J. G. (1) z prośbą o zwolnienie od zajęć służbowych z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w okresie od 17 grudnia 2012r. do 15 marca 2013r. podinsp. T. K. (1). Argumentował, iż podczas VI Krajowego Zjazdu Sprawozdawczo – W. Delegatów (...) policjantów w dniach 5 – 7 grudnia 2012r. T. K. (1) został wybrany na funkcję (...) Policjantów na szóstą kadencję (grudzień 2012 r. – grudzień 2016r.). W związku z tym ma szereg obowiązków w powołanych w składzie władz (...) Policjantów zespołach. W piśmie z dnia 18 grudnia 2012 r. Komendant Wojewódzki Policji w O. insp. J. G. (1) poinformował, że zgodnie z art. 25 ust. 2 ustawy o związkach zawodowych pracownik ma prawo do zwolnienia od pracy zawodowej z zachowaniem prawa do wynagrodzenia na czas niezbędny do wykonania doraźnej czynności wynikającej z jego funkcji związkowej poza zakładem pracy, jeżeli czynność ta nie może być wykonana w czasie wolnym od pracy. Komendant podniósł, iż w/w okres 3 miesięcy zwolnienia od zajęć służbowych w/w policjanta nie można określić jako wykonywanie doraźnej czynności. Nie stwierdził też podstaw do wydania rozkazu personalnego o delegowaniu podinsp. T. K. (1) do Komendy Głównej Policji, ponieważ zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji, do delegowania na obszarze kraju właściwy jest Komendant Główny Policji.

Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 15 stycznia 2013 r. Komendant Wojewódzki Policji w O. nadinsp. J. G. (1) przyznał podinsp. T. K. (1) nagrodę roczną w wysokości jednomiesięcznego uposażenia za służbę pełnioną w 2012r. Następnie rozkazem personalnym nr 32/13 z dnia 4 czerwca 2013 r. Komendant Główny Policji nadinsp. M. D. delegował podinsp. T. K. (1) z urzędu do czasowego pełnienia służby w Biurze Międzynarodowej (...) Policji KGP z dniem 17 czerwca 2013r.

Dnia 1 lipca 2013r. podinsp. T. K. (1) zwrócił się w ramach raportu do nadinsp. J. G. (1) Komendanta Wojewódzkiego Policji w O., na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o Policji, z prośbą o wyrażenie zgody na podjęcie zajęcia zarobkowego poza służbą w postaci pełnienia funkcji koordynatora w ramach projektu „Na straży dialogu” na podstawie umowy o pracę w okresie od lipca 2013r. do 30 września 2014r. w wymiarze 1/1 etatu. Projekt ten był realizowany na podstawie umowy o jego dofinansowanie zawartej pomiędzy Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej a (...) Policjantów, a źródła finansowania projektów pochodzą ze środków europejskich i dotacji celowej z budżetu krajowego. W odpowiedzi Naczelnik Wydziału Kadr i (...) w O. podinsp. Z. C. zażądał od T. K. (1) uzupełnienia raportu poprzez wskazanie podmiotu, u którego będzie wykonywane w/w zajęcie zarobkowe i sposobu realizacji zajęcia zarobkowego, zaznaczając iż winno ono odbywać się w ramach czasu wolnego od służby. Dnia 22 lipca 2013r. podinsp. T. K. (1) uzupełnił w/w raport, wskazując, iż podmiotem, u którego będzie wykonywane zajęcie zarobkowe jest (...) Policjantów, a będzie ono wykonywane w czasie wolnym od służby, jak również podał na czym owo zajęcie zarobkowe będzie polegało. Następnie rozkazem personalnym nr (...) z 26 lipca 2013 r. Komendant Wojewódzki Policji w O. nadinsp. J. G. (1) udzielił zgody na podjęcie zajęcia zarobkowego poza służbą w charakterze koordynatora projektu „Na straży dialogu”, koordynowanego przez (...) Policjantów do dnia 30 września 2014r.

Poza tym rozkazem personalnym nr (...)z dnia 24 lipca 2013 r. Komendant Główny Policji nadinsp. M. D. (z up. Z-ca Dyrektora Gabinetu Komendanta G. Policji KGP insp. Dr T. S.) przyznał podinsp. T. K. (1) nagrodę pieniężną w

kwocie 1 500 złotych. Rozkazem personalnym nr (...) z 10 stycznia 2014 r. także Komendant Wojewódzki Policji w O. nadinsp. J. G. (1) przyznał podinsp. T. K. (1) nagrodę roczną w wysokości jednomiesięcznego uposażenia za służbę pełnioną w 2013r. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 18 czerwca 2014 r. Komendant Główny Policji nadinsp. M. D. (z up. Z-ca Dyrektora Gabinetu Komendanta G. Policji KGP insp. Dr T. S.) delegował podinsp. T. K. (1) z dniem 26 czerwca 2014r. z urzędu do czasowego pełnienia służby w Gabinetecie Komendanta Głównego Policji KGP. Poza tym rozkazem personalnym nr (...)z dnia 9 lipca 2014 r. Komendant Główny Policji nadinsp. M. D. (z up. Z-ca Dyrektora Gabinetu Komendanta G. Policji KGP insp. Dr T. S.) przyznał podinsp. T. K. (1) nagrodę pieniężną za wzorowe wykonywanie zadań służbowych. Dnia 25 września 2014r. T. K. (1) zwrócił się w raporcie do Komendanta Głównego Policji M. D. o przeniesienie do pełnienia dalszej służby w Gabinetecie Komendanta Policji KGP. Dnia 24 grudnia 2014r. Z-ca Dyrektora Gabinetu Komendanta G. Policji KGP insp. Dr T. S. złożył wniosek personalny do Komendanta Głównego Policji o delegowanie z urzędu T. K. do czasowego pełnienia służby w Gabinetecie Komendanta Głównego Policji. Rozkazem personalnym nr 6 z dnia 5 stycznia 2015 r. Komendant Główny Policji nadinsp. M. D. (z up. Z-ca Dyrektora Gabinetu Komendanta G. Policji KGP insp. Dr T. S.) delegował podinsp. T. K. (1) o dnia 7 stycznia 2015r. na okres 6 miesięcy z urzędu do czasowego pełnienia służby w Gabinetecie Komendanta Głównego Policji KGP. Z kolei rozkazem personalnym nr(...)z dnia 24 lutego 2015 r. Komendant Główny Policji nadinsp. K. G. (z up. Z-ca Dyrektora Gabinetu Komendanta G. Policji KGP insp. Dr T. S.) odwołał podinsp. T. K. (1) z dniem 14 marca 2015r. z delegowania i zwolnił go z zajmowanego stanowiska i z dniem 15 marca 2015r. przeniósł na własną prośbę do dalszego pełnienia służby w KGP i manował na stanowisko eksperta Zespołu do (...) i Pracy Wydziału Ochrony Pracy Gabinetu Komendanta Głównego Policji w 9 grupie zaszerogowania, z mnożnikiem 2,05 kwoty bazowej wynoszącej 1523,29 złotych z uposażeniem zasadniczym w wysokości 3 120 złotych i dodatkiem służbowym w kwocie 1100 złotych.

Asp. szt. G. N. (specjalista Sekcji dw. z Przystępczością Przeciwko Życiu i Zdrowiu Wydziału Kryminalnego KWP w R.) uchwałą nr 3/2008 Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów Województwa (...) w R. z dnia 27 listopada 2008 r. został wybrany na przewodniczącego (...) Policjantów, którego kadencja trwa 4 lata. Z uwagi na powyższe P. Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów we wniosku zwrócił się do Komendy Wojewódzkiej Policji z siedzibą w R. o zwolnienie G. N. z obowiązku świadczenia służby na czas trwania jego kadencji z zachowaniem prawa do uposażenia. Powyższy wniosek został rozpatrzony pozytywnie rozkazem personalnym nr (...) z dnia 3 grudnia 2008 r. (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji insp. I. P. (z up. Zastępca Naczelnika Wydziału Kadr i (...) z/s w R. nadkom. mgr D. Z.). A.. szt. G. N. uzyskał również zgodę rozkazem personalnym nr (...) z dnia 3 grudnia 2008r. (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji insp. I. P. (z up. Zastępca Naczelnika Wydziału Kadr i (...) z/s w R. nadkom. mgr D. Z.) na zwolnienie go z zajmowanego stanowiska Specjalisty Sekcji d/w z przystępczością przeciwko Życiu i Zdrowiu Wydziału Kryminalnego KWP z/s w R. i przeniesienie go do dyspozycji (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w R. na czas trwania kadencji. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 31 marca 2009 r. (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji insp. I. P. (z up. Zastępca Naczelnika Wydziału Kadr i (...) z/s w R. nadkom. mgr D. Z.). A.. szt. G. N. z dniem 1 stycznia 2009r. uzyskał uposażenie w 6 grupie zaszerogowania z mnożnikiem 1,75 kwoty bazowej dla żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy w wysokości 2 670 złotych i dodatek służbowy w kwocie 650 złotych miesięcznie. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 21 kwietnia 2009 r. (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji insp. I. P. (z up. Zastępca Naczelnika Wydziału Kadr i (...) z/s w R. nadkom. mgr D. Z.). Asp. szt. G. N. podwyższono dodatek służbowy do kwoty 900 złotych, a kolejnym takim rozkazem nr (...) z dnia 21 grudnia 2012r. – podwyższono ten dodatek do kwoty 1200 złotych.

W. personalnym z dnia 15 stycznia 2013r. Zastępca Naczelnika Wydziału Kadr i (...) z/s w R. nadkom. mgr D. Z. zwrócił się do (...) Komendanta Policji o przedłużenie asp. S.. G. N. zwolnienia z z obowiązku świadczenia służby na czas trwania kolejnej kadencji z zachowaniem prawa do uposażenia na ostatnio zajmowanym stanowisku w dalszym pozostawianiem do dyspozycji (...) Komendanta Policji. Uchwałą nr 12/2012 z dnia 18 grudnia 2012r. (...) Policjantów Województwa (...) w R. asp. szt. G. N. w związku z jego wyborem na P. Zarządu Głównego (...) Policjantów uzyskał bowiem zwolnienie z obowiązku świadczenia służby, na rzecz pracy w Z. Głównym na czas trwana kadencji, zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991r. o związkach zawodowych. Rozkazem personalnym nr 127 z dnia 17 stycznia 2013 r. (...) Komendant Wojewódzki Policji mł. insp. R. B. (1) (z up. Zastępca Naczelnika Wydziału Kadr i (...) z/s w R. nadkom. mgr D. Z.) przedłużył G. N. zwolnienie z obowiązku świadczenia służby na czas trwania kadencji w Zarządzie Głównym (...) Policjantów z zachowaniem prawa do uposażenia na ostatnio zajmowanym stanowisku z

dalszym pozostawianiem w dyspozycji (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji. Rozkazem personalnym nr 710 z dnia 27 czerwca 2013 r. (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji mł. I. R. B. (2) (z up. Zastępca Naczelnika Wydziału Kadr i (...) z/s w R. nadkom. mgr D. Z.) asp. szt. G. N. podwyższono dodatek służbowy do kwoty 1 700 złotych. Rozkazem personalnym nr (...) z dnia 3 lipca 2013 r. Komendanta G. Policji nadinsp. M. D., G. N. został od dnia 4 lipca 2013r. do dnia 31 sierpnia 2013 r. z urzędu delegowany do czasowego pełnienia służby w Gabinetie K. G. Policji. W uzasadnieniu wskazano, że w/w powołanie było podyktowane powołaniem Zespołu do określenia zasad współpracy między KGP a (...) Policjantów celem umożliwienia wzięcia policjantowi udziału w wymienionym przedsięwzięciu. Następnie Rozkazem personalnym tego Komendanta nr (...) z dnia 3 października 2013 r. został on z urzędu delegowany do czasowego pełnienia służby w KGP na okres 6 miesięcy. Następnie rozkazem personalnym nr (...) z dnia 17 kwietnia 2014 r. tego Komendanta z dniem 22 kwietnia 2014 r. został on z urzędu delegowany do czasowego pełnienia służby w KGP na okres 6 miesięcy.

A. S. (1) jest P. Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów w woj. (...), a S. P. Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów w woj. (...)- (...). A. S. (1) wielokrotnie kierował pisma do Zarządu Głównego (...) Policjantów o udzielenie informacji publicznej, jednak pozostawały one bez odpowiedzi np.:

- L.dz. (...)066-2/13 z dnia 2 stycznia 2013 r. dot. pisemnej informacji z funkcjonowania Funduszu Prewencyjnego utworzonego w ramach programu ubezpieczeniowego (...);

-Ldz. (...)020-60/13/2 z dnia 15 stycznia 2013 r. dot. udostępnienia protokołu (...) (...) Policjantów w W. w dniu 5 grudnia 2012 r. oraz protokołu (...) (...) Policjantów w W. w dniach 5-7 grudnia 2012 r.;

-L.dz. (...)023-477/13 z dnia 5 marca 2013 r. dot. przekazania informacji o środkach finansowych wydatkowanych przez Zarząd Główny;

-L.dz. (...)023-482/13 z dnia 6 marca 2013 r. dot. przesłania programu posiedzenia Prezydium z dnia 5 marca 2013 r. (oskarżony sygnalizuje, że o tym posiedzeniu oprócz członków Prezydium nikt nie wiedział stąd domaga się wyjaśnień czy jest to przyjęta zasada postępowania o nieinformowaniu o terminach posiedzeń);

- L.dz. (...)023-498/13 z dnia 7 marca 2013 r.; dot. przedstawienia zadań powierzonych Wiceprzewodniczącym (...) Policjantów;

- L.dz. (...)020-548/13/1 z dnia 13 marca 2013 r. dot. przedłożenia projektu Preliminarza Wydatków ZG na rok 2013 oraz Sprawozdania (...) za rok 2012 ;

-L.dz. (...)023-549/13 z dnia 13 marca 2013 r. dot. przedłożenia projektu Regulaminu działania (...) Policjantów i Prezydium (...) Policjantów;

- L.dz. (...)023- (...) (złożony wspólnie z P. (...) Policjantów woj. (...)- (...), (...), (...), (...), (...) i (...)- (...)) z dnia 10 listopada 2013 r. dot. ujawnienia treści uzgodnień zapadłych między Komendantem Głównym Policji a P. Zarządu Głównego (...) Policjantów w sprawie podziału 8 mln ze środków pochodzących z niepełnego zatrudnienia na czasowe podwyższenie dodatków służbowych zgodnie z treścią zamieszczonego komunikatu Biura Prasowego (...) Policjantów;

- L. (...)023- (...) z dnia 26 listopada 2013 r. dot. ostatniego posiedzenia Prezydium (...) Policjantów;

-wniosek P. (...) Policjantów woj. (...), L.dz. (...)023- (...) z dnia 23 grudnia 2014 r. dot. przekazania kopii opinii prawnych.

Dnia 10 października 2013 r. siedem zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów: woj. (...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...)- (...) i (...) złożyło do Komendanta Głównego Policji nadinsp. dr M. D. wnioski w trybie art. 241 k.p.a. o wdrożenie procesu szkolenia oraz doskonalenia zawodowego policjantów, odpowiadającego potrzebom służby; wdrożenie kampanii społecznej przeciwko agresji wobec policjantów, a także wdrożenie programu edukacyjnego mającego na celu poprawę wizerunku Policji. We wniosku tym zwrócono uwagę na niedoskonałości procesu

kształcenia zawodowego policjantów i nieprawidłowości w systemie doskonalenia zawodowego. Skoncentrowano się na zwiększeniu nakładów na system, przemodelowaniu go oraz zainwestowaniu w infrastrukturę – strzelnicę, siłownię, maty i inne pomieszczenia do doskonalenia taktyk i technik interwencji. Powoływano się w nim na raport Najwyższej Izby Kontroli dotyczący „funkcjonowania szkół i ośrodków szkoleniowych w Policji, Państwowej Straży Pożarnej i Straży Granicznej” z dnia 28 czerwca 2013 r. (L.dz. (...) -12-00/2012). Od Komendanta Głównego Policji wnioskodawcy oczekiwali kompleksowego planu, który zapoczątkowałby pożądaną kierunek zmian. P. w/w siedmiu województw nie wnioskowali o przyznanie na w/w cele środków finansowych w ramach środków wakatowych.

Pod koniec 2013 r. pojawiły się w dyspozycji Komendanta Głównego Policji – M. D. dodatkowe pieniądze w kwocie 8 mln złotych, pochodzące ze środków wakatowych, które miały być przeznaczone na wzrost dodatków płacowych dla wszystkich funkcjonariuszy Policji z poszczególnych województw. Komendant Główny Policji uznał, że w/w wniosek siedmiu Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów: woj. (...) - (...), (...), (...), (...), (...), (...) - (...) i (...) dotyczył prośby przyznania środków wakatowych na szkolenia i doskonalenie zawodowe, a nie na dodatki służbowe do uposażenia.

Uzgodnień dotyczących podziału środków wakatowych z Komendantem Głównym Policji dokonywał zespół negocjacyjny Zarządu Głównego (...) Policjantów, w skład którego wchodził m.in. T. K. (1), G. N., J. P.. Jednakże to Komendant Główny Policji podjął samodzielnie decyzję o ich podziale, przychyłając się ostatecznie do stanowiska G. N. by nie przeznaczać 100 % tych środków tak jak pierwotnie chciał to uczynić M. D. na szkolenia i doskonalenie zawodowe funkcjonariuszy z tych w/w siedmiu województw, które złożyły wniosek z dnia 10 października 2013 r.

W wyniku prowadzonych negocjacji Komendant Główny Policji wydał decyzję l.dz. FE- (...) z dnia 8 listopada 2013 r., w której stwierdził, iż przychyła się do wniosku Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów województw (...), (...), (...), (...), (...) - (...) i (...) z dnia 10 października 2013 r. Jak również mając na uwadze ograniczone środki finansowe na szkolenia, jakim dysponuje Policja, Komendant Główny Policji podjął decyzję o przeznaczeniu 50% z kwot naliczonych dla tych województw (proporcjonalnie do ilości pracujących w nich funkcjonariuszy) w ramach środków finansowych, uzyskanych z wakatów na sfinansowanie szkoleń oraz doskonalenie zawodowe policjantów w tych garnizonach. Pozostałe 50% z przyznanych kwot tym województwom przeznaczył na dodatki do wynagrodzeń dla policjantów. Tymczasem funkcjonariusze z pozostałych województw mieli otrzymać kwoty z wakatów w 100% na dodatki do wynagrodzeń.

Następnie w dniu 10 listopada 2013 r. na stronie internetowej Zarządu Głównego (...) Policjantów ukazał się komunikat Biura Prasowego, informujący o tym, że w porozumieniu z P. Zarządu Głównego (...) Komendant Główny Policji podjął decyzję o przeznaczeniu 8 mln. ze środków pochodzących z wakatów na stanowiskach policjantów na czasowe podwyższenie dodatków służbowych. Wskazano, że podziału środków dokonano na podstawie kryterium zatrudnienia na dzień 1 października 2013 r. Średnia kwota dodatku na osobę wyniosła 82,72 zł. Poinformowano również o uwzględnieniu przez Komendanta Głównego Policji wniosku Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów woj. (...) - (...), (...), (...), (...), (...) - (...) i (...) o przeznaczeniu 50% z naliczonych kwot z wakatów na sfinansowanie szkoleń oraz doskonalenia zawodowego w ich garnizonach.

Powyższa decyzja spotkała się z dezaprobatą siedmiu Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów, które poczyły się zdyskryminowanie niejednorodnym rodzajem podziałem. Decyzja o przeznaczeniu 50% z przyznanej kwoty na szkolenia i doskonalenie zawodowe policjantów była także niekorzystna dla tych siedmiu województw z uwagą to, że zapadła pod koniec roku, a jednocześnie powodowała ona konieczność wykorzystania przyznanej tej części kwoty do końca roku kalendarzowego pod rygorem jej utraty. Stąd większość otrzymanych środków została pośpiesznie przeznaczona na zakup sprzętu dla obiektów szkoleniowo – sportowych, np. na wyposażenie siłowni w bieżnie elektryczne, ławki wielostanowiskowe, czy też na zakup tablic multimedialnych do sal szkoleniowych.

W odpowiedzi na komunikat Biura Prasowego (...) Policjantów w/w siedem zarządów wojewódzkich dnia 12 listopada 2013 r. w imieniu 31 tys. policjantów z tych województw wystosowało wniosek do Ministra Spraw Wewnętrznych o podjęcie interwencji, mającej na celu m.in. wyeliminowanie z treści w/w decyzji Komendanta Głównego Policji elementu dyskryminującego policjantów z w/w 7 województw w związku z przeznaczeniem 50% z przyznanych im

środków, pochodzących z niepełnego zatrudnienia na finansowanie szkoleń i doskonalenia zawodowego. W piśmie zwrócono się również o pozytywne rozpatrzenie wniosku tych zarządów (...) Policjantów z dnia 10 października 2013 r. adresowanego do Komendanta Głównego Policji. W tym samym dniu w/w Zarządy Wojewódzkie zwróciły się również do Rzecznika Praw Obywatelskich prof. dr. I. L. o podjęcie stosownej interwencji z uwagi na dyskryminację policjantów z 7 województw.

W dniu 6 listopada 2013 r. P. Zarządu Głównego (...) Policjantów - G. N. poinformował jego członków (T. K. (1), J. P., M. O., D. K. (1), M. B., J. K., S. K. (1), P. M., J. B., K. W., A. Z., S. S., A. Ś., W. C.), a także P. Głównej Komisji Rewizyjnej (...) Policjantów o zwołaniu posiedzenia Prezydium (...) Policjantów w dniach 13 – 14 listopada 2013 r. Na tym prezydium obecny był również Komendant Główny Policji M. D.. Wśród gości znaleźli się również R. W. (1), I. K., D. L., B. B., D. K. (2), R. J..

Na w/w posiedzeniu Komendant Główny Policji - M. D. poinformował jego uczestników o uruchomieniu kolejnych środków wakatowych w kwocie 8 mln zł, przeznaczonych na dodatki oraz część na doskonalenie i szkolenie zawodowe zgodnie z postulatami siedmiu P. Zarządów Wojewódzkich. J. P. złożył do Komendanta G. Policji prośbę o kierowanie wniosków takich jak złożony przez siedem w/w województw do Prezydium o zasięgnięcie opinii. W porządku obrad w/w posiedzenia prezydium znalazło się m.in.: podjęcie decyzji w sprawach: działania A. S. (1) i S. K. (2) na szkodę (...) Policjantów oraz złożenia wniosku siedmiu Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów w sprawie szkolenia i doskonalenia zawodowego policjantów.

Z uwagi na to, że na w/w posiedzeniu prezydium miały być podejmowane uchwały w sprawach indywidualnych osób, tj. A. S. (1) i S. K. (3) oraz P. pozostałych Zarządów Wojewódzkich, to zgodnie z § 13 pkt 6 Statutu (...) Policjantów, te osoby miały prawo uczestnictwa w tym posiedzeniu. Stąd należało zawiadomić ich o terminie tego zebrania, czego P. Zarządu Głównego (...) Policjantów G. N. zaniechał.

W dniu 14 listopada 2013 r. Z. P. Zarządu Wojewódzkiego w (...) nieformalnie dowiedział się o trwającym posiedzeniu prezydium (...) Policjantów. Podjął telefoniczne starania celem ustalenia miejsca tego posiedzenia. Nie mogąc uzyskać informacji od sekretarki Zarządu Głównego (...) Policjantów w tym przedmiocie, zatelefonował do T. K. (1). Ten jednak rozłączył się, po czym oddzwonił do Z. J., komunikując mu, iż posiedzenie zmerza ku końcowi. T. K. (1) nie podał rozmówcy miejsca, w którym się ono odbywało.

Tymczasem w czasie w/w posiedzenia Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów podjęło szereg decyzji:

- Decyzją Nr (...) zwrócono się do A. S. (1) i S. K. (3) o złożenie rezygnacji z pełnionych funkcji P. (...) Policjantów z uwagi na rażące naruszanie przepisów Statutu i godzenie w dobre imię Związku;

- Decyzją Nr (...) z dnia 13 listopada 2013 r. zaakceptowano sposób rozdysponowania środków finansowych pochodzących z niepełnego zatrudnienia policjantów w kwocie 8 mln zł; przeznaczając 50% z kwot naliczonych dla 7 zarządów wojewódzkich na sfinansowanie szkoleń oraz doskonalenia zawodowego policjantów w tych garnizonach;

- Decyzją nr (...) z dnia 13 listopada 2013 r. zwrócono się do Głównej Komisji Rewizyjnej (...) Policjantów o zbadanie czy wnioski kierowane do Rzecznika Praw Obywatelskich, Ministra Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji i innych instytucji państwowych w imieniu siedmiu zarządów wojewódzkich (...) Policjantów poparte były uchwałami Zarządów Wojewódzkich oraz czy były one kierowane zgodnie z obowiązującymi przepisami;

- Decyzją nr (...) dotyczyła udzielenia przez (...) woj. (...) (P. (...) Policjantów był tu Z. J.) informacji o zadłużeniu ZW i zablokowania kont, dostarczenia dokumentacji dot. postępowania egzekucyjnego, liczby związkowców oraz sposobu pobierania składek oraz faktur wystawionych na (...) SA i (...).

Dnia 14 listopada 2013 r. Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów odnośnie wniosku siedmiu zarządów wojewódzkich z dnia 10 października 2013 r. wezwało ich przewodniczących do zaniechania działań sugerujących na istnienie rozłamu w Związku i kierowania wniosków do organów centralnych wyłącznie przez krajowe władze

(...) Policjantów. W odpowiedzi, dnia 14 listopada 2013 r. siedem zarządów wojewódzkich (...) Policjantów złożyło oświadczenie w sprawie dyskryminacyjnego podziału środków wakatu, nie zgadzając się z zaproponowanym rozdysponowaniem.

Dnia 15 listopada 2013 r. powiadomiono mailowo zarządy wojewódzkie (...) Policjantów o podjętych w/w decyzjach.

Zarząd Wojewódzki (...) Policjantów województwa (...) w piśmie z dnia 19 listopada 2013 r. skierowanym do Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów po zapoznaniu się z treścią stanowiska Prezydium (...) Policjantów z dnia 14 listopada 2013 r. oraz decyzjami Prezydium podjętymi na posiedzeniu w dniach 13-14 listopada 2013 r. zaprotestował przeciwko zaproponowanemu podziałowi środków z wakatu.

Dnia 20 listopada 2013 r. przewodniczący siedmiu zarządów wojewódzkich (...) Policjantów złożyli do Ministra Spraw Wewnętrznych zażalenie na bezczynność Komendanta Głównego Policji w sprawie wniosku z dnia 10 października 2013 r. Tego samego dnia A. S. (1) jako P. (...) Policjantów województwa (...) wskazał insp. R. W. (2) Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w (...), że nie wnosił o zwiększenie środków na szkolenia, zwłaszcza kosztem środków przeznaczonych na okresowy wzrost dodatków służbowych. Następnego dnia wystosowane zostało pismo przez Zastępcę Dyrektora Gabinetu Komendanta Głównego Policji insp. T. S. do P. siedmiu Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów, będące odpowiedzią na wniosek z dnia 10 października 2013 r., w którym wskazano o uwzględnieniu wniosku i podjęciu decyzji o przeznaczeniu 50% kwot naliczonych dla w/w województw w ramach środków finansowych uzyskanych z wakatu na stanowiskach policjantów na sfinansowanie szkoleń oraz doskonalenia zawodowego policjantów w tych garnizonach.

W odpowiedzi na powyższe pismo, dnia 25 listopada 2015 r. P. siedmiu Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów wystosowali do Komendanta Głównego Policji – nadinsp. M. D. oraz P. Zarządu Głównego (...) Policjantów - G. N. pismo, w którym zaprezentowali stanowisko siedmiu zarządów wojewódzkich, negujące zaproponowany podział środków z wakatu. Wskazano również na oczekiwanie propozycji zrekompensowania strat, jakie ponieśli policjanci w siedmiu województwach.

Okoliczności m.in. takie jak: niezrozumienie intencji P. siedmiu Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów, wskazanych w ich wniosku z dnia 10 października 2013 r. przez Komendanta Głównego Policji i Zarząd Główny (...) Policjantów, a w rezultacie niesprawiedliwy podział środków z wakatu dla policjantów, a także brak zawiadomienia A. S. (1) i S. K. (3) o posiedzeniu Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów w dniach 13 - 14 listopada 2013 r., na którym były podejmowane decyzje w ich indywidualnych sprawach, a także pozostałych przewodniczących opozycyjnych w/w województw, gdy rozważano ich stanowisko w przedmiocie wniosku z dnia 10 października 2013 r., spowodowały reakcję w postaci publikacji przez nich artykułu pt. „Tajna narada (...) Policjantów” w dniu 25 listopada 2013 r. na stronach internetowych [www\(...\)](#) i [www\(...\)](#) (...).pl. (...) zawierała krytykę działalności władz Zarządu Głównego (...) Policjantów, tj. T. K. (1) i G. N. jako osób publicznych. Intencją autorów artykułu było upomnienie w/w osób, aby podejmowały stosowne działania celem zapewnienia funkcjonariuszom Policji godnych warunków służby oraz zapewnienie przejrzystości funkcjonowania (...) Policjantów. W treści artykułu wskazano na tajność posiedzenia Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów, które odbyło się w dniach 13 - 14 listopada 2013 r., na którym jego uczestnicy, zdaniem autorów artykułu, „koncentrowali się głównie na opracowaniu ostatecznego rozwiązania kwestii siedmiu przewodniczących Zarządów Wojewódzkich (...). Na to prezydium jednak nie zaproszono 7 P. Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów: woj. (...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...)- (...) i (...) w tym S. K. (3) i A. S. (1), którzy podczas posiedzenia Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów dnia 14 listopada 2013 r. zostali oskarżeni przez w/w Prezydium o rozłam w (...) Policjantów, świadome działanie na szkodę Związku i jego członków oraz o naruszanie zasad konstytucyjnych poprzez ignorowanie reguł demokracji. W w/w artykule jego autorzy wskazali na brak jawności publicznej działalności władz związkowych oraz na niemożność uzyskania wnioskowanych informacji od „grupy trzymającej władzę” w Związku. Skrytykowali w nim podjętą decyzję dotyczącą podziału 8 mln zł pochodzących z wakatu, zgodnie z którą w/w siedem województw miało dostać z przydzielonej im kwoty: 50% środków na szkolenia, a pozostałe 50% na dodatki służbowe dla policjantów z tych województw. Gdy tymczasem pozostałe województwa otrzymały 100% przydzielonej im kwoty z wakatu na dodatki służbowe dla

policjantów. Autorzy artykułu wskazali, że konsekwencje za udział w wypracowaniu decyzji dyskryminującej 36 tys. funkcjonariuszy Policji powinien ponieść przewodniczący (...) policjantów G. N.. S. K. (3) i A. S. (1) odnieśli się m.in. dochodów P. G. N. i W. T. K. (1), w tym wskazali na dodatkowe pieniądze z projektów realizowanych przez Zarząd Główny w ramach funduszy europejskich, diet, czy chociażby tzw. „rozławkowego” co dawało kilka dodatkowych tysięcy złotych do uposażenia. Autorzy artykułu wskazali przy tym, że: „nikt o to nie ma pretensji, jednak za taką kasę policjanci mają prawo oczekiwać czegoś więcej niż uległości wobec Komendanta Głównego Policji.” Autorzy artykułu krytycznie odnieśli się również do kwestii „atrakcyjnego oddelegowania” T. K. (1) do Komendy Głównej Policji, który – ich zdaniem - nie pełniąc żadnej funkcji związkowej na szczeblu wojewódzkim nie powinien być zwolniony ze świadczenia służby na rzecz działalności związkowej, jak wskazywały na to opinie prawne sporządzone dla Komendy Głównej Policji. W przedostatnim akapicie artykułu autorzy wskazali, iż po raz kolejny obalają mit, iż powodem ich: „... ubolewań – wbrew temu, co utrzymują niektórzy członkowie grupy trzymającej władzę – wcale nie jest fakt bycia poza Prezydium ZG. Ta okoliczność – w miarę postępującej kompromitacji naszej „elity” – wzbudza w nas coraz większą dumę. Nasze działania nie zmierzają też do „come back” A. D., chociaż, jak się patrzy na to, co G. N. w niespełna rok zrobił ze Związkiem, popaść można w czarną rozpacz. Nawet najbardziej zajadli wrogowie A. D. nie mogli oskarżyć Go o podporządkowanie Związku Komendantowi Głównemu czy o działanie na szkodę tysięcy polskich policjantów. Za to nowy przewodniczący ZG dopuszcza się dyskryminacji ponad 36 tys. policjantów i wcale się z tym nie kryje. W dodatku bezczelnie domaga się wdzięczności za ten – w jego mniemaniu – heroiczny czyn.” Artykuł został zilustrowany zdjęciem umundurowanego T. K. (1), który wykonywał gest salutowania.

A. S. (1) oraz S. K. (3) dalej formułowali krytyczną ocenę działalności G. N. i T. K. (1), zamieszczając na stronie internetowej www.nszpwlkp.pl m.in. następujące artykuły pt.:

- „Liderzy (...) Policjantów najpierw działają a potem myślą” z dnia 7 października 2014 r.
- „Kolejny idiotyczny pomysł P. ZG” z dnia 13 października 2014 r.,
- „Latający cyrk G.” z dnia 17 października 2014 r.
- „Sypie się koalicja Pana N.” z dnia 23 października 2014 r.
- „P. (...)plecie bzdury i wprowadza w błąd opinię publiczną” z dnia 25 października 2014 r.

Dnia 2 grudnia 2013 r. A. S. (1) oraz S. K. (3) uzyskali ostatecznie odpowiedź na pismo do Ministra Spraw Wewnętrznych, w którym Departament Nadzoru nie stwierdził podnoszonej w ich wniosku dyskryminacji policjantów w/w siedmiu województw. W piśmie z dnia 4 grudnia 2013 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w działaniu Komendanta Głównego Policji również nie stwierdziło dyskryminacji w/w policjantów z 7 województw.

Ostatecznie decyzja nr (...) Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów w zakresie sposobu podziału 8 mln złotych z niepełnego zatrudnienia policjantów została zatwierdzona Uchwałą Zarządu Głównego (...) Policjantów nr (...) z dnia 16 grudnia 2013 r.

Stan faktyczny opisany powyżej Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) (k. 262, 510v, 511v, 545, 545v, 675v-677v, 688-688v, 689-689v), S. K. (3) (k. 262, 510,511, 512-512v, 545, 545v-546v, 719v, 756), zeznań świadków: częściowo T. K. (1) (k. 288-292, 352-354, 511v-512, 683v-684, 756), częściowo G. N. (k. 354, 358-360), J. P. (k. 360-361, 382), K. W. (k. 383-386), S. S. (k. 386 - 388), J. G. (2) (k. 436-437v), A. D. (k. 443-447), Z. J. (k. 509v, 510-510v, 510v, 511v, 512), M. D. (k. 543 - 545), wydruku artykułu „Tajna narada (...) Policjantów” (k. 9-11, 285-286), wydruków z innych artykułów (k. 57-64,189, 191-192), opinii prawnych (k. 145-151, 174-184), uchwał (k.152-155), protokołu (k.156 – 167), informacji dotyczącej prezydium (...) Policjantów wraz z listą obecności (k. 194 - 199), protokołu z prezydium (k. 200-204), na podstawie dokumentacji załączonej do pism: obrońcy (k. 240 - 254), pełnomocnika oskarżycieli prywatnych (k. 468-485) i oskarżonego A. S. (1), (k. 566 -665), statutu (k. 673), wydruku informacji (k. 674), pisma do komendantów (k. 684 - 687), informacji z KW w R. (k. 697, 702, 702v, 740), informacji z KW w P. (k. 704-705, 739, 739v), informacji z KGP (k. 706), informacji z KW w

O. (k. 708, 751-752), pisma z Rady Statystki (k. 741) oraz na podstawie treści akt osobowych oskarżycieli prywatnych, z których dokonano kopii (k. 753 i 754).

Oskarżony S. K. (3) na rozprawie dnia 14 maja 2015 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień na tym etapie postępowania (k. 262). Na rozprawie w dniu 4 lutego 2016 r. (k. 510, 511, 512-512v) oskarżony oświadczył, że w spornym artykule nie kwestionowano zasadności otrzymywania diet czy innych dodatków przez oskarżycieli prywatnych, a jedynie podkreślano, że z racji ich otrzymywania powinni oni lepiej reprezentować interes ogółu policjantów. Wskazał również na podwyższenie w obecnej kadencji diet pobieranych przez kierownictwo (...) Policjantów. Przesłuchany na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. (k. 545, 545v-546v) S. K. (3) zgodził się odpowiadać na pytania swojego obrońcy. Wyjaśnił, że artykuł „Tajna narada” był krytyką Zarządu Głównego (...) Policjantów, który ze swojej strony dopuszczał się wielu zaniechań i uchybień. Do powstania artykułu przyczyniło się potraktowanie wniosku z dnia 10.10.2013 r., w którym domagano się wdrożenia programów społecznych mających na celu obniżenie agresji wobec Policjantów, a także zmianę systemu szkoleniowego. Oskarżony jako przewodniczący zarządu wojewódzkiego był zobligowany i upoważniony do formułowania krytycznych ocen wobec działań centralnych organów związku. Liczył on, że doprowadzi ona do poprawy sytuacji wszystkich policjantów oraz do jawności działalności związku. Wskazał, że zawarta w w/w artykule krytyka była również spowodowana odrzucaniem lub nieuwzględnianiem wniosków wnoszonych przez siedmiu przewodniczących zarządów wojewódzkich.

Oskarżony podniósł, że nie krytykował samego pobierania przez oskarżycieli prywatnych dodatkowych środków z racji sprawowania funkcji czy też z powodu intratności oddelegowania a jedynie pragnął podkreślić, że z uwagi na ich pobieranie G. N. i T. K. (1) powinni lepiej reprezentować interesy wszystkich policjantów. Dlatego krytycznie - jak tłumaczył dalej oskarżony - odniesiono się w artykule do kwestii odebrania 50% środków z wakatów na wzrost wynagrodzeń i przeznaczenia ich na szkolenia w 7 województwach, które wystąpiły wcześniej z wnioskiem z dnia 10.10.2013 r. Oskarżony podniósł, że w jego ocenie zapadła decyzja miała spowodować odwołanie oskarżonych z funkcji związkowych. Odnosząc się do pojęcia „rozłåkowego” oskarżony tłumaczył, że w znaczeniu potocznym oznacza to dodatkowe świadczenia do wynagrodzenia takie jak diety, ale również w przypadku T. K. (1) pieniądze otrzymywane za prace w radzie statystycznej czy pochodzące z programów Unii Europejskiej. Oskarżony stwierdził również, że obecna działalność związku nie jest jawna, ponieważ zgodnie ze Statutem (...) Policjantów w przypadku rozpatrywania przez związek sprawy członka organizacji powinien on zostać zawiadomiony o terminie posiedzenia. Oskarżony w tym miejscu podkreślił, że na posiedzeniu w dniu 13-14.11.2013 r. rozpatrywana była m.in. sprawa zarządu wojewódzkiego w(...), a jego P. - Z. J. uniemożliwiono udziału w jego posiedzeniu. Oskarżony odnosząc się do uległości względem Komendanta Głównego Policji, wskazał na wzrost dodatku do uposażenia G. N. w chwili objęcia przez niego funkcji P. (...) Policjantów z kwoty 650 zł do kwoty 1700 zł. Oskarżony podniósł, że dodatek w takiej wysokości posiadają zastępcy Komendantów Powiatowych Policji, naczelnicy lub zastępcy naczelników wydziałów komend wojewódzkich.

Na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2016 r. (k. 719v) oskarżony S. K. (3) podniósł, że do „atrakcyjnego oddelegowania” T. K. (1) odnosiło się również pobieranie przez niego środków z Rady (...) przy Komisji (...) ds. społeczno-gospodarczych (obecnie (...) Dialogu (...)) na podstawie uchwały zarządu Głównego (...) Policjantów, która go delegowała tam z ramienia związku zawodowego policjantów.

Oskarżony A. S. (1) na rozprawie dnia 14 maja 2015 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień na tym etapie postępowania (k. 262). Na rozprawie w dniu 4 lutego 2016 r. (k. 510v, 511v) oskarżony oświadczył, że świadek Z. J. powinien zostać zawiadomiony o posiedzeniu prezydium (...) Policjantów z dnia 13-14 listopada 2013 r. zgodnie z paragrafem 13 ust. 6 Statutu (...) Policjantów. Wyjaśnił, że wniosek dot. szkolenia został skierowany do Komendanta KGP na podstawie art. 241 k.p.a., a także został przesłany do Prezydium (...) Policjantów.

Na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. (k. 545, 545v) oskarżony odnosząc się do w/w wniosku z dnia 10 października 2013. oświadczył, że zawierał on 3 postulaty tj.: wdrożenie szkolenia oraz doskonalenia zawodowego, zaspokajającego potrzeby służby, wprowadzenie kampanii społecznej zmniejszającej agresją wobec funkcjonariuszy, wdrożenie programu poprawy wizerunku Policjanta. Był on jedynie efektem raportu NIK z dnia 28.06.2013 r. oraz postulatów

siedmiu województw. Nie wnioskowano w nim o środki finansowe w ramach środków wakacyjnych a jedynie o rozwiązanie wskazanych problemów. Oskarżony odniósł się do pojęcia „konsultacji i uzgodnień” wskazując, że są to dwa różne pojęcia. Konsultacja to zasięgnięcie opinii, zaś uzgodnienie wymaga osiągnięcia porozumienia przez strony. Zaznaczył nadto, że oddelegowanie T. K. (1) do Komendy Głównej Policji było w świetle obowiązujących przepisów wyjątkowe i bezprawne. Nigdy się nie zdarzyło aby Komendant Główny oddelegował z urzędu kogoś do pracy w Biurze Komendy Głównej, a faktycznie aby ta osoba wykonywała cały czas pracę na rzecz Związku Zawodowego (...), pobierając za to uposażenie, bez zwolnienia z obowiązku świadczenia służby na rzecz Związku. Podstawą zwolnienia z obowiązków służbowych do pracy w Związku Zawodowym (...) jest pełnienie funkcji w organizacji zakładowej szczebla wojewódzkiego. T. K. (1) takiej funkcji od kilku lat nie pełnił i korzystał z przywileju oddelegowania, który mu stworzył Komendant Główny Policji.

Przesłuchany na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 r. (k. 675v-677v) oraz w dniu 21 czerwca 2016 r. (k. 688-688v, 689-689v) oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż artykuł „Tajna Narada (...)” był formą listu otwartego skierowanego do władz związku z uwagi na liczne alarmujące sygnały docierające do niego od policjantów, którzy uważali że władze związku nieskutecznie realizują ich interesy. Oskarżony zaprzeczył zdecydowanie, by intencją artykułu miało być zniesławienie oskarżycieli posiłkowych, a jedynie była to krytyka T. K. (1) i G. N. jako osób publicznych związana z łamaniem przez nich zapisów statutu Związku Zawodowego (...). Wskazał przy tym na złamanie art. 13 pkt 6 ww/ statutu, z uwagi na zaniechanie powiadomienia o terminie i porządku obrad posiedzenia prezydium Zarządu Głównego z dnia 13-14 listopada 2013 r. osób, co do których debatowano, tj. oskarżonych oraz przewodniczących siedmiu zarządów wojewódzkich. Oskarżony podniósł, że poprzednia praktyka władz związkowych polegała na informowaniu przez umieszczenie odpowiedniego komunikatu o terminie posiedzenia, na które każdy zainteresowany mógł przyjechać i złożyć wnioski w sprawie. Natomiast od trzech lat G. N. jako P. Zarządu Głównego zaniechał tej praktyki. Komunikat o planowanym w/w prezydium został umieszczony w internecie w dniu jego posiedzenia co uniemożliwiło przyjazd i uczestnictwo w nim zainteresowanych. Oskarżony zaznaczył, że jego zarząd województwa (...) skierował do Zarządu Głównego 11 wniosków celem udostępnienia dokumentów i zajęcia stanowiska we wnioskowanych sprawach, jednakże nie zostały one wprowadzone do porządku obrad. Stąd w ocenie oskarżonego Zarząd działał w sposób poufny.

Oskarżony wskazał również, że nastąpiła dyskryminacja funkcjonariuszy siedmiu województw, którzy zostali pozbawieni części środków na dodatki okresowe. Oskarżony w tym miejscu przedstawił pismo „Informacja biura prasowego zarządu Głównego (...) Policjantów” z dnia 10 listopada 2013 r., którą zamieszczono przed podjęciem decyzji przez Prezydium ZG i zatwierdzeniem tej decyzji przez Zarząd Główny, której członkiem był T. K. (1).

Oskarżony odnosząc się do wniosku z dnia 10 października 2013 r. wyjaśnił, że miał on na celu skierowania uwagi Komendanta Głównego Policji na problemy w szkoleniu i doskonaleniu zawodowym funkcjonariuszy policji, a nie żądania od Komendanta środków finansowych. Oskarżony podniósł, że do tej pory nic nie zrobiono z w/w wnioskiem, przekazano jedynie „jałmużnę” siedmiu zarządom wojewódzkim na doposażenie. W jego województwie (...) kwota ta wynosiła 190.000 zł na garnizon liczący 7,5 tys. policjantów. W ocenie oskarżonego taka decyzja Komendanta Głównego Policji podjęta w porozumieniu z G. N. jest działaniem na szkodę 36 tys. policjantów a także formą przywołania do porządku siedmiu przewodniczących zarządów wojewódzkich, stojących w opozycji do władz Związku Zawodowego (...). Oskarżony tłumaczył, że gdyby oskarżeni zostali zaproszeni na w/w posiedzenie to mieliby możliwość przedstawienia Komendantowi Głównemu Policji swojego stanowiska w sprawie. Natomiast w zaistniałej sytuacji zostali potraktowani gorzej niż Komendant Główny Policji, który został zaproszony na posiedzenie, mimo iż nie był członkiem związku.

Oskarżony podkreślił, że w/w wniosek z dnia 10 października 2013 r. został złożony w trybie art. 241 k.p.a., a nie statutowym, co oznacza, że Zarząd Główny nie był jego adresatem, tylko Komendant Główny Policji. W ocenie oskarżonego Komendant powinien skonsultować decyzję o podziale środków z wakatów z opozycyjnymi zarządami. Tymczasem dnia 16 grudnia 2013 r. Zarząd Główny podjął uchwałę nr 78/2013, w której zatwierdzono decyzję prezydium w sprawie porozumienia co do podziału środków z wakatów.

Odnosząc się do „atrakcyjnego oddelegowania” G. N. oraz T. K. (2) oskarżony tłumaczył, że na atrakcyjne oddelegowanie składają się m.in. diety, dodatki służbowe, nagrody motywacyjne, środki z realizacji programów europejskich, a także kwatery służbowa. Odnosząc się do diet oskarżony podniósł, że ich wysokość w okresie kadencji oskarżycieli prywatnych jest wyższa niż za poprzedniej kadencji. I tak z uchwały nr 129 z dnia 8 marca 2011 r. wynikało, że przewodniczący ówczesnego ZG, tj. A. D. otrzymywał dietę na poziomie 2000 zł, a T. K. (1) – 1500 zł. Uchwałą z dnia 20 grudnia 2012 r. podwyższono wysokość w/w diet, przez co przewodniczący (...) Policjantów miał otrzymywać dietę na poziomie 2 200 zł, a wiceprzewodniczący kwotę 2000 zł. Oskarżony w tym miejscu podniósł, że jeśli ktoś otrzymuje tak wysokie apanaże to powinien lepiej zajmować się walką z przestępcami.

Odnosząc się do G. N. oskarżony wskazał, że w związku z pełnieniem obowiązków związkowych uzyskał on wyższe dodatki służbowe. Podał, że jego dodatek służbowy jako specjalisty 6 grupy początkowo wynosił kwotę 650 zł, tymczasem w 2013 r. w/w otrzymał on dwukrotnie podwyżkę dodatku służbowego do kwoty 1200 zł i 1700 zł. Średnie dodatki z racji pełnienia stanowiska specjalisty 6 grupy w poszczególnych województwach kształtują się od kwoty 480-650 zł, stąd należy uznać iż objęcie funkcji związkowej przysporzyło G. N. korzyści finansowych, na które nie mógłby liczyć w swojej jednostce macierzystej. Oskarżony zaznaczył również, że G. N. w 2013 r. otrzymał trzy nagrody motywacyjne w łącznej kwocie 5200 zł. Tymczasem jak pokazują statystyki specjalista 6 grupy nie może liczyć na takie nagrody w komendzie miejskiej czy powiatowej, natomiast w województwie maksymalna kwota na jaką może liczyć rocznie wynosi maksymalnie 2500 zł. Różnice między województwami mogą sięgać 200 zł.

Odnosząc się do T. K. (1) oskarżony podał, że w związku z pełnieniem funkcji związkowych pobiera on dodatkowo środki z realizacji programów europejskich oraz środki z Rady (...) w granicach po 2000 zł miesięcznie. Oskarżony odnosząc się do formy oddelegowania T. K. (1) wskazał, że była ona sprzeczna z prawem, a Komendant Główny Policji powinien odmówić podpisania rozkazu personalnego o oddelegowaniu T. K. do KGP. Podniósł przy tym, że zgodnie z przepisami ustawy o związkach zawodowych tylko osoba pełniąca funkcję w organizacji zakładowej (taką jest organizacja szczebla wojewódzkiego) może korzystać z oddelegowania w trybie ustawy o związkach zawodowych. Stąd takie uprzywilejowane oddelegowanie jako sprzeczne z prawem stanowi dowód uległości wobec Komendanta Głównego Policji.

Sąd zważył, co następuje:

Wysoki walor dowodowy posiadały wyjaśnienia oskarżonych A. S. (1) i S. K. (3), gdyż były one jasne, spójne, logiczne i znalazły potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w przedmiotowym artykule z dnia 25 listopada 2013 r., w załączonych do akt pismach i uchwałach, statucie (...) Policjantów, w protokole Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów z dnia 13 - 14.11.2013 r., w informacjach nadesłanych z Wojewódzkich Komend Policji, Rady Statystyki oraz w treści akt osobowych oskarżycieli prywatnych. Korelowały one także z zeznaniami świadków, a nawet z zeznaniami oskarżycieli prywatnych (o czym niżej).

W ocenie Sądu brak jest dowodów, które mogłyby podważyć twierdzenia oskarżonych, iż ich zamiarem przy zamieszczeniu artykułu „Tajna narada (...)” była krytyka postępowania T. K. (1) i G. N. - członków Zarządu Głównego (...) Policjantów jako osób pełniących funkcje publiczną w obronie uzasadnionego interesu społecznego Policjantów. Ich wyjaśnienia sprowadzające się do stwierdzenia, że działali w w/w kontratybie znalazły pełne uzasadnienie.

Wiarygodne były twierdzenia oskarżonych, z których wynikało, iż w ich ocenie posiedzenie Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów, które odbyło się w dniach 13-14 listopada 2013 r. było tajne, gdyż nigdzie nie było upublicznionych stosowanych informacji odnośnie miejsca gdzie miało się ono odbyć.

Na to posiedzenie Prezydium zostali zaproszeni jego członkowie, a także P. Głównej Komisji Rewizyjnej (...) Policjantów. Zaproszony również został Komendant Główny Policji nadinsp. M. D.. W porządku obrad w/w posiedzenia znalazło się m.in. podjęcie decyzji w sprawach: działania A. S. (1) i S. K. (2) na szkodę (...) oraz wniosku siedmiu Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów w sprawie szkolenia i doskonalenia zawodowego policjantów. Decyzją wydaną na tym posiedzeniu Nr (...) zwrócono się do A. S. (1) i S. K. (3) o złożenie rezygnacji z pełnionych

funkcji P. (...) Policjantów z uwagi na rażące naruszenie przepisów Statutu i godzenie w dobre imię Związku (za jej podjęciem głosowało 14 osób). Decyzją Prezydium (...) Policjantów nr (...) z dnia 13 listopada 2013 r. zaakceptowano sposób rozdysponowania środków finansowych pochodzących z niepełnego zatrudnienia policjantów w kwocie 8 mln zł w związku z decyzją (l.dz. FE- (...)) z dnia 8 listopada 2013 r., w której Komendant Główny Policji nadinsp. M. D. przychylił się do wniosku Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów województw (...), (...), (...), (...), (...), (...)- (...) i (...) z dnia 10 października 2013 r., mając przy tym na uwadze ograniczone środki finansowe na szkolenia jakim dysponuje Policja i podjął decyzję o przeznaczeniu 50% kwot naliczonych dla w/w województw w ramach środków finansowych uzyskanych z wakatów na stanowiskach policjantów na sfinansowanie szkoleń oraz doskonalenie zawodowe policjantów w tych garnizonach. W pozostałych województwach 100% tych środków z wakatów przeznaczono na wzrost dodatków służbowych. Decyzją nr (...) z dnia 13 listopada 2013 r. zwrócono się także do Głównej Komisji Rewizyjnej (...) Policjantów o zbadanie czy wnioski kierowane do Rzecznika Praw Obywatelskich, Ministra Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji i innych instytucji państwowych w imieniu siedmiu zarządów wojewódzkich (...) Policjantów poparte były uchwałami Zarządów Wojewódzkich oraz czy były one kierowane zgodnie z obowiązującymi przepisami. Z kolei decyzja (...) dotyczyła udzielenia przez (...) woj. łódzkiego informacji m.in. o zadłużeniu (...) Policjantów, którego P. był Z. J..

Jak wynika to z § 13 pkt 6 Statutu (...) Policjantów członek Związku ma prawo „brać udział w zebraniach, podczas których organy Związku podejmują uchwały dotyczące jego osoby, przy czym organ jest zobowiązany powiadomić pisemnie członka o terminie tego zebrania”.

Z uwagi na podejmowanie uchwał na Prezydium (...) Policjantów w dniach 13-14 listopada 2013 r., dotyczących niewątpliwie oskarżonych A. S. (1) i S. K. (3) a także przewodniczących pozostałych 5 zarządów wojewódzkich (...) Policjantów (odnośnie skierowanego przez nich wniosku z dnia 10.10.2013 r.) powinni być oni, zgodnie ze Statutem (...) Policjantów, powiadomieni przez P. Zarządu Głównego o jego terminie i miejscu, czego w świetle dokonanych ustaleń faktycznych zaniechano.

Należy również dodać, że oskarżyciel prywatny T. K. (1) na rozprawie w dniu 30 czerwca 2015 r. (k. 288 - 292) przyznał, że w przypadku podejmowania na posiedzeniu decyzji dotyczącej konkretnej osoby, powinna być ona zaproszona, aby móc zaprezentować swoje stanowisko.

Wyjaśnienia oskarżonych w zakresie „tajności” narady korelują także z zeznaniami świadka Z. J. - przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego w (...) (k. 509v, 510-510v, 510v, 511v, 512), który spójnie i rzeczowo podał, iż podjął starania ustalenia miejsca w/w posiedzenia prezydium i w tym celu zatelefonował do sekretarki, która jednak nie posiadała informacji w tym przedmiocie. Następnie świadek zadzwonił w tym celu do wiceprzewodniczącego Zarządu Głównego T. K. (1) (okoliczność tę oskarżyciel prywatny potwierdził w swoich zeznaniach, pomimo tego, że próbował ukazać nieco innych kontekst tej rozmowy). Uczynił to jednak zbyt późno, gdyż jak usłyszał od T. K. (1), który do niego oddzwonił, posiedzenie już kończyło się.

W sytuacji gdy na tym posiedzeniu prezydium podejmowano decyzję nr (...) dotyczącą udzielenia przez (...) woj. łódzkiego informacji m.in. o zadłużeniu (...) Policjantów, którego P. był Z. J., to zgodnie z w/w §13 pkt 6 Statutu (...) Policjantów świadek ten powinien otrzymać informację o wiele wcześniej o terminie i miejscu posiedzenia prezydium, po to aby podjąć decyzję czy zamierza w nim uczestniczyć w interesie (...) policjantów, który osobiście reprezentował i którego sytuację m.in. dotyczącą zadłużeń znał z pewnością bardzo dobrze.

Polegała również na prawdziwej argumentacji oskarżonych, wskazujących na „atrakcyjne oddelegowanie” T. K. (1) do Komendy Głównej Policji, które trwało przez wiele lat, jednakże stało się niejasne w świetle obowiązujących przepisów. Dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy, w tym treść akt osobowych T. K. (1), na podstawie których ustalono w tej mierze detalicznie stan faktyczny sprawy, celem wykazania jak niejasna była to kwestia, pokrywają się z wyjaśnieniami oskarżonych (o czym niżej).

W tym miejscu, należy w szczególności wskazać, że podstawą zwolnienia z obowiązków służbowych w jednostce macieżystej policji celem pracy w (...) Policjantów było pełnienie funkcji w organizacji zakładowej szczebla

wojewódzkiego. Tymczasem T. K. (1) - jak to słusznie podnosili oskarżeni - nie był członkiem władz związkowych na poziomie zakładowej organizacji związkowej, tj. Zarządu Wojewódzkiego (...) policjantów w (...) wobec czego oskarżeni mogli pozostawać w przekonaniu i to uzewnętrznić w swoim artykule, że nie było podstaw prawnych do zwolnienia go ze świadczenia służby z racji wyboru na funkcję wiceprzewodniczącego Zarządu Głównego (...) Policjantów. W takich okolicznościach, przysługiwał mu urlop bezpłatny.

Wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie znajdują oparcie również w zeznaniach świadka Z. J. - przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego w Ł. (k. 509v, 510-510v, 510v, 511v, 512) wskazujących, że takie oddelegowanie T. K. (1) było w świetle prawa niemożliwe, co potwierdzały opinie prawne sporządzone przez Komendę Główną Policji.

Powyżej zaprezentowane stanowisko oskarżonych koreluje również z depozycjami świadka A. D. (k. 443 - 447), którym sąd także dał wiarę jako spójnym i rzetelnym. Świadek powoływał się na treść opinii biura prawnego Komendanta Głównego Policji w tej mierze. Potwierdził on również, że podpisywał odwołanie Zarządu Głównego od odmownej decyzji Komendanta Głównego Policji, które także zostało załatwione odmownie. Jak świadek podkreślił, po wyborach w grudniu 2012 r., wbrew wcześniejszemu stanowisku, Komendant Główny Policji nieoczekiwanie zmienił decyzję i przychylił się do oddelegowania T. K. (1) mimo tego, że wcześniejsza decyzja odwoławcza była ostateczna.

Na powyższe okoliczności wskazywał również zbieżnie świadek J. G. (2), zeznając stanowczo, że oddelegowanie T. K. (1) było niezgodne z prawem (k. 437).

Z kolei świadek M. D. zeznał (k. 544), iż przypadek K. był w jakimś sensie szczególnym, dodając i „takie rzeczy przygotowywało mu biuro kadr”. Świadek podał także, iż w jego ocenie te okresy oddelegowania powinny być oznaczone, a nie okresowo kończące się, bo to rodziło wiele niepotrzebnych dodatkowych czynności. Jednak przepis mówi, że można delegować policjanta na pół roku, a potem trzeba zrobić to ponownie.

Z dowodów z dokumentów, w tym z opinii prawnych, treści akt osobowych T. K. (1) oraz wniosków o ddelegowanie oskarżycela prywatnego jak i odpowiedzi na nie Komendanta Głównego Policji wynikała duża wątpliwość prawna w tej mierze. W szczególności wnioskiem z dnia 12 lipca 2012 r. Wiceprzewodniczący (...) Policjantów J. P. wystąpił do Komendanta Głównego Policji nadinsp. M. D. o kolejne delegowanie z urzędu podinsp. T. K. (1) z KWP w (...) do czasowego pełnienia służby w Gabinetcie Komendanta G. Policji od 3 września 2012r. W stanowisku z dnia 26 lipca 2012r. Biura Kadr i (...) KGP insp. B. J. stwierdził jednak, iż w/w wniosek nie ma umocowania formalno – prawnego, nie został podpisany przez (...) Policjantów i nie ma uzasadnienia merytorycznego. Poza tym Dyrektor Gabinetu Komendanta GP nie wyraził zainteresowania służbą oskarżycela prywatnego w strukturach Gabinetu. Wskazano również, iż jego uczestnictwo w pracach związkowych mogło odbywać się w ramach czasowych zwolnień do wykonania doraźnych czynności związkowych, a do podjęcia decyzji w tym zakresie był uprawniony Komendant Wojewódzki Policji w (...), pod warunkiem uzyskania prawidłowego wniosku w sprawie. Dodatkowo wskazano, iż T. K. (1) nigdy nie realizował zadań z zakresu działania Gabinetu KGP. Komendant Główny Policji nadinsp. K. G. w piśmie z dnia 14 sierpnia 2012r. do A. P. (...) Policjantów, w odpowiedzi na w/w wniosek z dnia 12 lipca 2012 r. wskazał, że aktualne potrzeby w zakresie realizacji regulaminowych zadań przez Komendanta Głównego Policji nie uzasadniają pozytywnego rozpatrzenia wniosku. Dodał, iż w świetle art. 36 ust. 3 ustawy o Policji czas delegacji nie może przekraczać 12 miesięcy, w związku z tym kolejne delegowanie podinsp. T. K. (1) mogłoby uprawniać postawienie przez podmioty kontrolujące działalność Komendanta Głównego Policji tezy o obchodzeniu przepisów prawa. Do tego w dniu 9 sierpnia 2012 r. Zarząd Główny (...) Policjantów zwrócił się pismem do Komendanta Głównego Policji o przeniesienie T. K. (1) do dyspozycji opisanej w art. 37a ustawy o Policji, co było także rozpatrzone odmownie przez Komendanta Głównego Policji K. G., który m.in. stwierdził, iż T. K. (1) nie jest członkiem władz związkowych na poziomie zakładowej organizacji związkowej, w tym przypadku (...) Policjantów w (...), stąd nie było podstaw prawnych do zwolnienia go ze świadczenia służby. Z racji wyboru na funkcję Wiceprzewodniczącego (...) Policjantów mógł on skorzystać jedynie z urlopu bezpłatnego. Kolejne pismo z dnia 19 września 2012r. (...) Policjantów w tej sprawie także odmownie rozpatrzył kolejny Komendant Główny Policji M. D.. Na polecenie Zarządu Głównego (...) Policjantów zostały sporządzone w powyższej kwestii dwie opinie prawne, w tym wydana dnia 29 sierpnia 2012 r. przez adwokata J. F.. Wynikało z niej, że art. 67 ust. 2 ustawy o Policji oraz art. 2 ust. 6 ustawy o związkach zawodowych,

przepisy dotyczące związków zawodowych w odniesieniu do policyjnego związku zawodowego winny być stosowane odpowiednio. Z uwagi na brak wypracowanej dotychczas praktyki co do „odpowiedniego stosowania” oraz stanowisko Komendy Głównej Policji wyrażone w postanowieniu nr 176 z dnia 14 maja 2009 r. wskazano, iż, ażeby wniosek o zwolnienie z obowiązku pełnienia służby przez podinsp. T. K. (1) został złożony przez Zarząd Wojewódzki oraz Zarząd Główny (...) Policjantów. Z kolei druga opinia wydana przez kancelarię (...) sp. k.” dnia 5 października 2012 r. wskazywała na możliwość uznania (...) Policjantów w związku z pełnionymi przez Zarząd Główny funkcjami za międzyzakładową organizację związkową, do której stosuje się przepisy dotyczące zakładowej organizacji związkowej. Tym samym wniosek oparty na treści art. 37a ustawy o Policji dotyczący przeniesienia podinsp. T. K. (1) do dyspozycji przełożonego należałoby połączyć z wnioskiem o zwolnienie podinsp. T. K. (1) z obowiązku wykonywania zadań służbowych na zasadach określonych w ustawie o związkach zawodowych. Wniosek taki zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z 11 czerwca 1996 r. w sprawie trybu udzielania urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy pracownikom pełniącym z wyboru funkcje w związkach zawodowych oraz zakresu uprawnień przysługujących pracownikom w czasie urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy, należało skierować do pracodawcy pracownika, którego wniosek dotyczy – w niniejszej sprawie do Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...). Przy założeniu, że (...) Policjantów traktuje się jako międzyzakładową organizację związkową możliwe było na okres kadencji związkowej zwolnienie T. K. (1) z obowiązku służby z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. W opinii tej wskazano również, że w przypadku kwestionowania przez przełożonego (pracodawcę) możliwości stosowania wobec (...) Policjantów przepisów dotyczących zakładowej organizacji związkowej, możliwe było udzielenie podinsp. T. K. (1) urlopu bezpłatnego w związku z powołaniem go do pełnienia z wyboru funkcji związkowej poza zakładem pracy. Następnie P. (...) Policjantów A. S. (1) wnioskiem z dnia 19 września 2012r. zwrócił się do (...) Komendanta W. Policji nadinsp. J. G. (1) o zwolnienie podinsp. T. K. (1) z obowiązku pełnienia służby z zachowaniem prawa do wynagrodzenia celem pełnienia funkcji Wiceprzewodniczącego (...) Policjantów. W odpowiedzi, dnia 11 października 2012r. Komendant Wojewódzki Policji w (...) nadinsp. J. G. (1) stwierdził, iż w/w wniosek nie może zostać rozpatrzony pozytywnie. Wskazał, iż według art. 31 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 maja 1991r. o związkach zawodowych prawo do zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy na okres kadencji w zarządzie zakładowej organizacji związkowej przysługuje osobie wybranej do tego organu związku, przy czym zwolnienie z zależności od wniosku zakładowej organizacji związkowej odbywa się z zachowaniem prawa do wynagrodzenia lub bezpłatnie. § 20 pkt 1 lit. c Statutu (...) Policjantów określa, iż organizacje wojewódzkie, jako zakładowe w rozumieniu prawa, tworzy się na terenie działania komend wojewódzkich Policji (...). (...) organizacja związkowa tego samego związku zawodowego nie może obejmować pracowników zakładu, w którym działa jego zakładowa organizacja związkowa. Stąd Zarząd Główny (...) Policjantów nie jest międzyzakładową organizacją związkową według art. 34 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Nie przysługują mu zatem uprawnienia (...) Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów w (...) do występowania z wnioskiem o płatne zwolnienie od świadczenia służby. Nadmieniał także, że w KWP w (...) z pełnego zwolnienia z obowiązku świadczenia służby z zachowaniem prawa do wynagrodzenia korzystało na okres kadencji w zarządzie zakładowej organizacji związkowej dwóch policjantów. Pismem z dnia 13 grudnia 2012r. P. (...) Policjantów G. N. zwrócił się do Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) insp. J. G. (1) z prośbą o zwolnienie od zajęć służbowych z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w okresie od 17 grudnia 2012r. do 15 marca 2013r. podinsp. T. K. (1). Argumentował, iż podczas VI Krajowego Zjazdu Sprawozdawczo – W. Delegatów (...) policjantów w dniach 5 – 7 grudnia 2012r. został on wybrany na funkcję (...) Policjantów na szóstą kadencję (grudzień 2012 r. – grudzień 2016r.). W związku z tym ma szereg obowiązków w powołanych w składzie władz (...) Policjantów zespołach. W piśmie z dnia 18 grudnia 2012 r. Komendant Wojewódzki Policji w (...) insp. J. G. (1) poinformował, że zgodnie z art. 25 ust. 2 ustawy o związkach zawodowych pracownik ma prawo do zwolnienia od pracy zawodowej z zachowaniem prawa do wynagrodzenia na czas niezbędny do wykonania doraźnej czynności wynikającej z jego funkcji związkowej poza zakładem pracy, jeżeli czynność ta nie może być wykonana w czasie wolnym od pracy. Komendant podniósł, iż w/w okres 3 miesięcy zwolnienia od zajęć służbowych w/w policjanta nie można określić jako wykonywanie doraźnej czynności. Nie stwierdził podstaw do wydania rozkazu personalnego o delegowaniu podinsp. T. K. (1) do Komendy Głównej Policji, ponieważ zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji, do delegowania na obszarze kraju właściwy jest Komendant Główny Policji.

Odnosząc się do zagadnienia wynagrodzeń T. K. (1) i G. N., do czego odnosi się w swoim artykule oskarżeni, należało wskazać na priorytetowy w tej mierze § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia

6 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad otrzymywania i wysokości uposażenia zasadniczego policjantów, dodatków do uposażenia oraz ustalania wysługi lat, od której jest uzależniony wzrost uposażenia zasadniczego (Dz. U z 2015r., poz. 1236) zgodnie z którym wysokość uposażenia to kwestia uznaniowa, zależy od oceny wywiązywania się przez policjanta z obowiązków oraz realizacji zadań i poziomu czynności służbowych ze szczególnym uwzględnieniem ich charakteru i zakresu oraz posiadanych przez policjanta kwalifikacji zawodowych.

Wiarygodne były jednak wyjaśnienia oskarżonych w zakresie w jakim spójnie podnosili, że oskarżyciele prywatni w związku z pełnieniem funkcji związkowych mogli liczyć na większe korzyści majątkowe, które określili w rozumieniu potocznym jako „rozłakowe” (jak wynika z informacji nadesłanej przez prezydium (...) Policjantów nie istnieje pojęcie „rozłakowe” - k. 197). Na to potoczne określenie składały się - w ocenie oskarżonych - śdiety, dodatki funkcyjne, wynagrodzenia z tytułu udziału w radzie Statystyki czy w projektach realizowanych w ramach programów europejskich. Wyjaśnienia oskarżonych potwierdza materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci pisma dokumentacji załączonej do: pisma oskarżonego A. S. (1) (k. 566 - 665) i do pisma pełnomocnika oskarżycieli prywatnych. I tak jeszcze za uprzedniej kadencji, gdy (...) Policjantów był A. D. uchwałą nr 129/ (...) Zarządu Głównego (...) Policjantów z dnia 8 marca 2011 r. (k. 614) postanowiono przyznać P. i Wiceprzewodniczącym (...) Policjantów (T. K. (1)) kwoty stanowiące diety oraz zwrot kosztów związanych z pełnieniem obowiązków społecznych w siedzibie (...) w W. w wysokości: przewodniczący ZG – A. D. - 2000 zł, a wiceprzewodniczący ZG – T. K. (1) – 1500 zł. Następnie Uchwałą nr 264/ (...) z dnia 9 sierpnia 2012 r. postanowiono podnieść kwotę przyznaną Wiceprzewodniczącemu (...) T. K. (2) tytułem diety oraz zwrotu kosztów związanych z pełnieniem obowiązków społecznych w siedzibie (...) w W. do 2000 zł. (k. 615). Natomiast w okresie zmian władz związkowych uchwałą nr 4/ (...) z dnia 20 grudnia 2012 r., którą podpisali G. N. i T. K. (1) podwyższono ich diety, tj. P. (...) Policjantów do kwoty – 2 200 zł., a wiceprzewodniczącym (...) do kwoty 2 000 zł. (k. 616).

G. N. pełnił funkcję specjalisty z uposażeniem zasadniczym 06 grupy zaszeregowania, natomiast T. K. (1) funkcję eksperta z uposażeniem zasadniczym 09 grupy zaszeregowania. Jak wynika to materiału dowodowego przedstawionego przez oskarżonych (k. 562 - 665) oraz informacji nadesłanych z Komend Wojewódzkich Policji średnie dodatki służbowe na dzień 1 czerwca 2013 r. w 6 gr. zaszeregowania były kształtowane od kwoty 473,26 zł. W województwie (...) była to kwota 571,66 zł. Średnia wysokość dodatków służbowych w Komendzie Wojewódzkiej Policji w R. w okresie 01.06.2013 r.-01.09.2013 r. na stanowisku specjalisty w 6 gr. wynosiła kwotę 574 zł.

Z odpowiedzi Komendy Wojewódzkiej Policji w (...) wynikało wprost, że w skład średniego uposażenia funkcjonariuszy KWP na stanowisku specjalisty w 6 grupie zaszeregowania w 2012 - 2014, wchodziły takie składniki jak dodatek za wysługę, uposażenie zasadnicze, dodatek za stopień i dodatek służbowy, który w latach 2012 - 2014 r. wynosił odpowiednio: 607,23 zł, 608,59 zł i 619,28 zł. Tymczasem rozkazem personalnym nr (...) z dnia 21 kwietnia 2009 dodatek służbowy G. N. w 2009 r. ustalono na kwotę 650 zł. Następnie ww/ dodatek zwiększono od 2013 r. do kwoty 1 200 zł rozkazem personalnym nr (...) z dnia 21 grudnia 2012 r., a rozkazem personalnym nr (...) z dnia 27 czerwca 2013r. został następnie zwiększony do kwoty 1 700 zł. od dnia 1 lipca 2013 r. Z tej przyczyny nastąpił również wzrost pobieranego uposażenia G. N. w 2013 r. w stosunku do 2012 r., które w 2013r. wyniosło 67.641,39 zł. brutto za rok. W porównaniu do poprzedniego 2012 r., gdzie wynosiło ono mniej, tj. 59.081,14 zł brutto za rok.

W odniesieniu do T. K. (1) wskazać należało, że średnia wysokość dodatków służbowych w Komendzie Wojewódzkiej w O. w okresie 01.06.2013 r.-01.09.2013 r. za stanowisko eksperta – 9 grupa – wynosiła kwotę 858 zł. W 9 grupie wysokość dodatków służbowych w województwach wahała się od kwoty 595,05 zł do 1.231,60 zł, w województwie (...) wynosiła 705,60 zł. Z informacji nadesłanej przez Komendę Wojewódzką w O. wynikało, że średni dodatek służbowy (k. 751) na stanowisku eksperta w 2012 r. wynosił - 853,10 zł, w 2013 r. - 874, 06 zł, w 2014 r. - 894,66 zł. (w 2014 r. średni dodatek funkcyjny wynosił – 1200 zł). Z odpowiedzi Komendy Wojewódzkiej w O. (k. 708) wynikało również, że jego uposażenie w 2012 r. kształtowało się od kwoty 5508,80 zł do kwoty 5824,40 zł miesięcznie, zaś w 2013 r. od kwoty 5824,40 zł do kwoty 5840,00 zł. Dodatkowo w 2012 r. otrzymał dopłatę do wypoczynku (804 zł), zapomogę (3700 zł), nagrodę roczną (5 508,80 zł), równoważnik w zamian za umundurowanie (1 813,80 zł), przejazd raz w roku na koszt Policji (158 zł), równoważnik pieniężny za remont lokalu mieszkalnego (415 zł) dopłatę do wypoczynku (804 zł), zaś w 2013 r. nagrodę roczną (5824,40 zł), równoważnik w zamian za umundurowanie (1813,80 zł), zapomogę

(4000 zł), przejazd raz w roku na koszt Policji (166 zł), równoważnik pieniężny za remont lokalu mieszkalnego (426,60 zł), nagrodę (1500 zł) oraz nagrodę jubileuszową (11 680 zł).

Natomiast wynagrodzenie S. K. (3) brutto w 2012 r. kształtowało się od 5.463,20 zł do 5.788,80 zł, a w 2013 r. od kwoty 5.788,80 zł do 5.804,40 zł. S. K. (3) otrzymał również dodatkowe należności, w tym 9 nagród od 2012 - 2013 (ok. 5.463,00 zł, 600 zł, 800 zł, 2100 zł, 1000 zł, 5 788,80 zł, 900 zł, 1000 zł, 700 zł).

Z kolei wynagrodzenie A. S. (1) brutto w 2012 r. wynosiło od 6.725,20 zł do 7.025,80 zł, a w 2013 r. od kwoty 7.025,80 zł do 7.225,00 zł. A. S. (1) otrzymał również dodatkowe należności, w tym nagrody od 2012 - 2013 (6.725 zł, 1000 zł, 2200 zł, 1500 zł, 1500 zł, 2500 zł, 7 025 zł, 1200 zł, 1 500 zł).

T. K. (1) w okresie od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 września 2014 r. był koordynatorem projektu europejskiego „Na straży dialogu”, za który otrzymywał miesięcznie kwotę 2 700 zł brutto, który był realizowany w ramach programu unijnego (k. 485). Okoliczność uczestniczenia w/w w projekcie unijnym wynikała również z zeznań A. D.. T. K. (1) decyzją Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 2012 r. został powołany na kolejną kadencję z dniem 1 lipca 2012r. w skład (...). Był przedstawicielem (...) Związków Zawodowych w R. Statystyki. W związku z pełnioną funkcją nie otrzymywał z (...) Związków Zawodowych żadnego dodatkowego wynagrodzenia czy diety. Za udział w R. Statystyki w 2012 r. otrzymywał miesięczną dietę w wysokości brutto 1 736 r., która następnie wzrosła do kwoty brutto 1 823 zł. Należy w tym, miejscu zauważyć, że T. K. (1) był przedstawicielem związków w tej R. Statystyki od 2003 do 2014 r.

Powyższe twierdzenia w zakresie uczestnictwa T. K. (1) w R. Statystyki oraz pobierania wynagrodzenia z projektów unijnych znalazło również potwierdzenie w zeznaniach świadka A. D. (k. 443 - 447) oraz T. K. (1) czy G. N.. Nadto świadek A. D. wskazał na możliwość bezpłatnego zamieszkania w W. na koszt związku.

Polegała również na prawdziwej argumentacji oskarżonych, odnosząca się do tego, iż w swoim artykule użyli oni w stosunku do oskarżycieli prywatnych sformułowania „grupa trzymająca władzę” w interesie społecznym, w tym w celu ukazania braku możliwości uzyskania wnioskowanych informacji od nich jako władz zarządu (której działalności powinna być transparentna), a nie w celu ukazania jak to utrzymywał T. K. (1), że w Zarządzie Głównym zasiadają osoby, które łączą interesy o charakterze korupcyjnym. W opinii oskarżyciela prywatnego użyte sformułowanie jednoznacznie kojarzyło się z aferą R.. Tymczasem analiza treści spornego artykułu nie pozwala uznać, by stanowisko oskarżycieli prywatnych było słuszne. Niewątpliwie G. N. jako P. Zarządu Głównego (...) Policjantów oraz T. K. (1) jako jego Wiceprzewodniczący z racji pełnionych funkcji sprawują władze w zarządzie w czasie trwającej kadencji i tym samym mają duży wpływ na szereg kwestii, rozpatrują przy tym wnioski.

W swoich wyjaśnieniach oskarżony A. S. (1) wielokrotnie wskazywał na składanie do Zarządu Głównego (...) Policjantów licznych wniosków celem uzyskania informacji publicznej, jednakże pozostały one bez odpowiedzi ze strony władz związku. Jego wyjaśnienia korelują z przedstawionym przez niego materiałem dowodowym z k. 240-254. Wynika z niego jednoznacznie, że oskarżony A. S. (1) jako P. (...) Policjantów woj. (...) składał do asp. Sztab. G. P. (...) Policjantów następujące wnioski:

- L.dz. (...)(...)z dnia 2 stycznia 2013 r. dot. pisemnej informacji z funkcjonowania Funduszu Prewencyjnego utworzonego w ramach programu ubezpieczeniowego (...);

-Ldz. (...)(...) z dnia 15 stycznia 2013 r. dot. udostępnienia protokołu Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Delegatów (...) Policjantów w W. w dniu 5 grudnia 2012 r. oraz protokołu VI Zjazdu Sprawozdawco-Wyborczego (...) Policjantów w W. w dniach 5-7 grudnia 2012 r.;

-L.dz. (...)(...)z dnia 5 marca 2013 r. dot. przekazania informacji o środkach finansowych wydatkowanych przez Zarząd Główny;

-L.dz. (...)(...)z dnia 6 marca 2013 r. dot. przesłania programu posiedzenia Prezydium z dnia 5 marca 2013 r. (oskarżony sygnalizuje, że o tym posiedzeniu oprócz członków Prezydium nikt nie wiedział stąd domaga się wyjaśnień czy jest to przyjęta zasada postępowania o nieinformowaniu o terminach posiedzeń);

- L.dz. (...)(...)z dnia 7 marca 2013 r.; dot. przedstawienia zadań powierzonych Wiceprzewodniczącym (...) Policjantów;

- L.dz. (...)(...) z dnia 13 marca 2013 r. dot. przedłożenia projektu Preliminarza Wydatków ZG na rok 2013 oraz Sprawozdania (...) za rok 2012 ;

-L.dz. (...)(...)z dnia 13 marca 2013 r. dot. przedłożenia projektu Regulaminu działania (...) Policjantów i Prezydium (...) Policjantów;

- L.dz. (...)023- (...) (złożony wspólnie z P. (...) Policjantów woj. (...) - (...), (...), (...), (...), (...) i (...) - (...)) z dnia 10 listopada 2013 r. dot. ujawnienia treści uzgodnień zapadłych między Komendantem Głównym Policji a P. Zarządu Głównego (...) Policjantów w sprawie podziału 8 mln ze środków pochodzących z niepełnego zatrudnienia na czasowe podwyższenie dodatków służbowych zgodnie z treścią zamieszczonego komunikatu Biura Prasowego (...) Policjantów;

- L. (...)023- (...) z dnia 26 listopada 2013 r. dot. ostatniego posiedzenia Prezydium (...) Policjantów;

-wniosek P. (...) Policjantów woj. (...), L.dz. (...)023- (...) z dnia 23 grudnia 2014 r. dot. przekazania kopii opinii prawnych.

Brak odpowiedzi ze strony władz związkowych spowodował również działanie Prezydium Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów województwa (...), które w dniu 23 stycznia 2013 r. podjęło decyzję nr (...), żądając od P. (...) Policjantów natychmiastowego wyjaśnienia powstałej sytuacji (k. 656).

Twierdzenia oskarżonych korelują również z zeznaniami Z. J.. Podnosił on, że P. i Wiceprzewodniczący ograniczają dostęp do informacji i dokumentów związkowych. Do tej pory bowiem nie otrzymał zawnioskowanego protokołu ze zjazdu sprawozdawczo wyborczego z 5 czerwca 2012 r., czy też opinii prawnej dot. zarządu wojewódzkiego w(...)jak również odpowiedzi na jego pisma.

O zniesławieniu oskarżycieli prywatnych nie świadczyło również użycie przez oskarżonych określeń wskazujących na ich uległość, wasalstwo wobec Komendanta Głównego Policji czy też zilustrowanie artykułu „Tajna narada” fotografią umundurowanego T. K. (1), który wykonywał gest salutowania. Należy bowiem podkreślić - jak to wynikało również z zeznań M. D. - że Policja jest organizacją hierarchiczna, gdzie występują stopnie służbowe i reguły, nie mniej jednak bezwzględnie obowiązująca zasadą jest poszanowanie godności funkcjonariuszy. Tym samym umieszczenie pod artykułem zdjęcia salutującego funkcjonariusza Policji T. K. (1), które pochodzi z uroczystości służbowej nie może być w żadnym stopniu uznane za przejaw uległości względem Komendanta Głównego Policji, a jest wyrazem m.in. szacunku, okazywanego przełożonemu w formacjach mundurowych.

Oskarżeni wskazywali w swoim artykule na uległość oskarżycieli prywatnych względem Komendanta Głównego Policji, jednakże czynili to, nie dlatego aby poniżyć ich w oczach opinii publicznej, a w usprawiedliwionym poczuciu, że P. G. N. i Wiceprzewodniczący T. K. (1) (...) Policjantów mogliby bardziej wpłynąć na Komendanta Głównego Policji w ramach negocjacji z nim aby podział środków z wakatów był tożsamy dla funkcjonariuszy ze wszystkich województw (100% z przyznanych kwot z wakatów na dodatki do wynagrodzeń policjantów ze wszystkich województw). Byli oni przy tym rozgoryczeni faktem tego niesprawiedliwego i krzywdzącego potraktowania wniosku siedmiu „opozycyjnych” zarządów wojewódzkich z dnia 10 października 2013 r. i w konsekwencji przeznaczenia 50% środków z kwot przyznanych tym województwom z wakatów na szkolenia i doskonalenie zawodowe, zamiast w całości na wzrost dodatków służbowych, jak w przypadku pozostałych województw.

Twierdzenia oskarżonych wskazujące na działanie w obronie uzasadnionego interesu społecznego policjantów należało w tej mierze uznać za słuszne. Oskarżeni wielokrotnie podnosili, że taka decyzja o podziale środków z wakatów była niesprawiedliwa i w pewnym stopniu dyskryminująca funkcjonariuszy z tych województw. Podkreślali w swoich wyjaśnieniach, co również wynika z kierowanych przez nich pism jak i zeznań Z. J., że wniosek z dnia 10 października 2013 r. miał na celu jedynie zasygnalizowanie Komendantowi Głównemu Policji narastającego problemu z jakim zmagają się obecnie funkcjonariusze Policji w kraju. Nie wnioskowali oni o przyznanie środków finansowych w ramach środków wakatowych. Tymczasem decyzja o przeznaczeniu dodatkowych środków finansowych na doskonalenie zawodowe policjantów powodowała konieczność wykorzystania przyznaných kwot do końca roku kalendarzowego pod rygorem ich utraty. Dlatego większość otrzymanych środków została przeznaczona na zakup sprzętu dla obiektów szkoleniowo - sportowych, np. na wyposażenie siłowni w bieżnie elektryczne, ławki wielostanowiskowe czy też na zakup tablic multimedialnych do sal szkoleniowych. Oskarżeni krytycznie oceniali G. N., który jako P. przed podjęciem decyzji powinien skonsultować się z organami związku, czego jednak nie zrobił. Wskazywali także, że powinien lepiej reprezentować los policjantów i sprzeciwić się takiemu niesprawiedliwemu podziałowi środków. Swoje stanowisko odnośnie w/w uzasadniali treścią komunikatu z Biura Prasowego, który ukazał się na stronie internetowej Zarządu Głównego (...) Policjantów dnia 10 listopada 2013 r. Poinformowano w nim, że w porozumieniu z P. Zarządu Głównego (...) Komendant Główny Policji podjął decyzję o przeznaczeniu 8 mln złotych ze środków pochodzących z wakatów. Oskarżony A. S. (1) w swoich wyjaśnieniach odnosił się do pojęcia „konsultacji i uzgodnień” wskazując, że są to dwa różne pojęcia. I jak słusznie zauważył konsultacja to zasięgnięcie opinii, zaś uzgodnienie wymaga osiągnięcia porozumienia przez strony. Tym samym oskarżeni mogli uznać, że podziału środków dokonano w drodze porozumienia, a oskarżyciele prywatni nienależycie reprezentowali interes policjantów z siedmiu województw, którzy nie otrzymali 100% środków na wzrost dodatków służbowych do uposażenia. Powyższe twierdzenia znajdują również potwierdzenie w zeznaniach Z. J..

Z uwagi na problemy z uzyskaniem informacji publicznej od Zarządu Głównego (...) Policjantów, który wielokrotnie pozostawiał wnioski zarządów wojewódzkich (...) Policjantów bez odpowiedzi, oskarżeni nie mieli dostatecznej wiedzy odnośnie stanowiska T. K. (1) czy G. N. w negocjacjach z Komendantem Głównym Policji w kwestii podziału środków z wakatów. Ze spójnych, logicznych i uzupełniających się zeznań G. N. i M. D. wynikało bowiem, że rozdysponowanie środków było suwerenną decyzją Komendanta. Z uwagi na wniosek siedmiu zarządów wojewódzkich z dnia 10 października 2013 r. po negocjacjach z P. Zarządu Głównego (...) Policjantów Komendant KGP ostatecznie zdecydował, że 50% z tych środków przeznaczonych dla tych województw zostanie przeznaczona na szkolenie, a pozostała część na dodatki służbowe. M. D. podał, że początkowo chciał on przekazać 100 % na szkolenie, ale G. N. proponował, aby złagodzić tę decyzję i przeznaczyć w części te środki na kwestie płacowe. Nawet taka złagodzona decyzja nie usatysfakcjonowałaby jednak funkcjonariuszy z w/w siedmiu województw, którzy mieli prawo oczekiwać równego i sprawiedliwego podziału środków na te same cele dla wszystkich policjantów.

O zniesławieniu oskarżycieli prywatnych nie świadczyło również użycie przez oskarżonych określenia wskazującego na kwestię ostatecznego rozwiązania kwestii 7 przewodniczących Zarządów Wojewódzkich (...) Policjantów. Wbrew temu co twierdził T. K. (1) użytego sformułowania nie można interpretować z „ostatecznym rozwiązaniem kwestii Żydowskiej”. Jak wskazuje bowiem zebrany materiał dowodowy zwłaszcza w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań Z. J., a nawet samych oskarżycieli prywatnych pomiędzy Zarządem Głównym (...) Policjantów a siedmioma Zarządami Wojewódzkimi (...) Policjantów woj. (...) - (...), (...), (...), (...), (...), (...) - (...) i (...) istniał konflikt. Świadczy o tym niewątpliwie treść podjętych decyzji podczas Prezydium Zarządu Głównego w dniach 13-14 listopada 2013 r. Decyzją Nr (...) zwrócono się do A. S. (1) i S. K. (3) o złożenie rezygnacji z pełnionych funkcji P. (...) Policjantów z uwagi na rażące naruszanie przepisów Statutu i godzenie w dobre imię Związku. Natomiast dnia 14 listopada 2013 r. Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów odnośnie wniosku 7 zarządów wojewódzkich z dnia 10 października 2013 r. wezwało ich przewodniczących do zaniechania działań sugerujących na istnienie rozłamu w Związku i kierowania wniosków do organów centralnych wyłącznie przez krajowe władze (...) Policjantów. Stąd sformułowanie użyte w spornym artykule należy poczytywać jedynie jako wskazanie na podejmowanie przez Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów działań mających na celu definitywne rozwiązanie problemów w strukturach związku z

w/w Zarządami Wojewódzkimi, które negocowały wielokrotnie zasadność i merytoryczność podejmowanych przez to prezydium decyzji.

Sąd uznał zeznania oskarżycieli prywatnych T. K. (1) (k. 288-292, 352-354, 511v-512, 683v-684, 756) i G. N. (k. 354, 358-360) częściowo za wiarygodne. Wiarygodne były ich depozycje, w których wskazywali na: informowanie o posiedzeniu Prezydium Zarządu Głównego z dnia 13-14.11.2013 r. tylko jego członków, wystosowanie wniosku o oddelegowanie T. K. (1) do Komendy Głównej Policji także przez A. S. (1), otrzymywanie przez nich diet z racji funkcji w (...) Policjantów i wynagrodzenia przez T. K. (1) z projektu europejskiego, konflikt z siedmioma zarządami wojewódzkimi czy też zaniechanie kontaktu z w/w zarządami w kwestii podziału środków z wakatów.

Odnośnie G. N. należało dać wiarę jego zeznaniom, w których zaprzeczał, by miał pobierać środki pieniężne z realizacji projektów unijnych. Powyższe znajduje potwierdzenie w zeznaniach T. K. (1). Nie budziła również wątpliwości okoliczność prowadzenia przez niego rozmów z Komendantem Głównym Policji – M. D. w sprawie podziału środków w kwocie 8 mln złotych, pochodzących z wakatów. Bezspornym było, że asumpt do zakwalifikowania przez Komendanta G. Policji względem siedmiu zarządów wojewódzkich 50% z kwoty przyznanych środków na cele szkolenia i doskonalenia zawodowego dał ich wniosek z dnia 10.10.2013 r. Wiarygodne w tym zakresie były zeznania tego świadka, dotyczące przebiegu rozmów z Komendantem KGP odnośnie przekazania środków pochodzących z wakatów, które pojawiły się pod koniec 2013 r. w kwocie 8 mln złotych. Były one bowiem zbieżne z depozycjami świadka M. D. – Komendanta Głównego Policji, którym Sąd w tym zakresie także dał wiarę, a nadto z zeznaniami S. S. i T. K. (1). G. N. wskazał, że rozdysponowanie środków było suwerenną decyzją Komendanta. Z uwagi na wniosek siedmiu zarządów wojewódzkich z dnia 10.10.2013 r. po negocjacjach z P. Zarządu Głównego (...) Policjantów Komendant KGP ostatecznie zadecydował, że 50% z nich zostanie przeznaczona na szkolenie, a pozostała część na dodatki służbowe. Świadek podał, że Komendant początkowo chciał przekazać 100% na cele szkoleniowe. Wskazał również, decyzja Komendanta była odpowiedzią na wniosek zarządów 7 województw, którzy wnosili o poprawę bazy szkoleniowej, dlatego się do niej przychylił.

Sąd dał wiarę zeznaniom T. K. (1) w zakresie w jakim potwierdził, że podjęte decyzje na posiedzeniu Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów w dniach 13-14.11.2013 r. zostały następnie przesłane do zarządów wojewódzkich. Świadek przyznał, że jako koordynator projektu w ramach Funduszu Europejskiego (k. 485) oraz członek Rady Statystyki otrzymywał wynagrodzenie (k. 471). Bezspornym jest również, że wynagrodzenie w ramach Funduszu Europejskiego otrzymywał oskarżony A. S. (1). Świadek T. K. (1) potwierdził wiarygodnie także fakt, iż w czasie posiedzenia Prezydium Zarządu Głównego w dniach 13-14 listopada 2013r. otrzymał telefon od Z. J., który chciał na nie przyjechać. Jeśli nawet potem było tak - jak zeznał T. K. (1) - że po poinformowaniu Z. J. o miejscu w/w posiedzenia, zrezygnował on z przyjazdu na to posiedzenie, to i tak nie zmienia to uznania Sądu o zaniechaniu wymaganego w tej sytuacji poinformowania Z. J. z odpowiednim wyprzedzeniem o terminie i miejscu w/w posiedzenia z racji poruszania na nim kwestii istotnych dla świadka jako P. (...) Policjantów. Nie budziły wątpliwości depozycje świadka w zakresie w jakim potwierdził, że w sytuacji, gdy na posiedzeniu będzie podejmowana decyzja dotycząca konkretnej osoby to powinna być ona na nie zaproszona. Powyższy obowiązek wynika bezspornie z paragrafu 13 pkt 6 Statutu (...) Policjantów. Nie mniej jednak nie można dać wiary jego dalszym zeznaniom, że nie zawsze jest możliwe trzymanie się tej zasady. Z brzmienia Statutu wynika, że powyższy obowiązek ma charakter obligatoryjny, a nie fakultatywny stąd powinien być zawsze przestrzegany.

Na walor wiarygodności zasługiwały również zeznania T. K. (1) w zakresie w jakim potwierdził fakt korzystania z kwatery służbowej w (...), którą przyznał mu Zarząd Główny.

Sąd uznał za niewiarygodne w części zeznania świadka T. K., w których wskazywał, że pomiędzy Zarząd Głównym (...) Policjantów a siedmioma zarządami „opozycyjnych” województw nie było żadnych kontaktów. Powyższemu przeczą wyjaśnienia A. S. (1) oraz zeznania Z. J., a także materiał dowodowy z k. 240 – 254, wskazujący na składanie licznych wniosków do Zarządu Głównego (...) Policjantów celem uzyskania informacji publicznej, które pozostały bez odpowiedzi. Niewiarygodne były również jego zeznania w zakresie w jakim zasłaniając się niepamięcią T. K. (1) utrzymywał, że nie pamięta czego dotyczyło posiedzenie Prezydium z dnia 13 - 14 listopada 2013 r. Powyższe

twierdzenia są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki ze względu na przedmiot spornego artykułu z dnia 25 listopada 2013 r. „Tajna narada.”, której to treścią oskarżyciel prywatny poczuł się zniesławiony.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków J. P. (k. 360-361,382), K. W. (k. 382-386) i S. S. (k. 386-388) w zakresie, w jakim wskazywali na istniejący między stronami konflikt oraz na to, że zaproszenia na posiedzenie Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów w dniu 13-14.11.2013 r. otrzymali tylko jego członkowie (oraz przewodniczący Komisji Rewizyjnej - zeznania S. S.). Wiarygodne były również ich depozycje w których podali, że zespół negocjacyjny Zarządu Głównego prowadził rozmowy z Komendą Główną Policji dotyczące podziału 8 mln zł pochodzących z wakatów. Świadkowie nie wskazywali jednak na szczegóły tych negocjacji. Ich zeznania zasadniczo były ze sobą zbieżne, spójne i wzajemnie się uzupełniały, a nadto korelowały z zeznaniami oskarżycieli prywatnych czy też z informacją dotyczącą prezydium (...) Policjantów wraz z listą obecności (k. 194-199), protokołem z prezydium (k. 200-204).

Nadto Sąd dał wiarę zeznaniom K. W., który potwierdził okoliczność kontaktowania się Z. J. z T. K. (1) celem ustalenia miejsca posiedzenia Prezydium. Powyższe twierdzenia były również zbieżne z zeznaniami S. S.. Nadto Sąd dał wiarę zeznaniom S. S., w których opisywał podjęcie suwerennej decyzji o podziale środków pochodzących z wakatów przez Komendanta Głównego Policji, na którą Zarząd Główny nie miał żadnego wpływu. Stwierdził on także, że decyzja Komendanta wynikała z wniosku siedmiu zarządów wojewódzkich wnoszących o szkolenia.

W pozostałym zakresie depozycje świadków dotyczyły szczegółów konfliktu, jaki toczy się między nimi oraz ich wzajemnych zachowań, które z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania pozostają nieistotne. Stanowiły też subiektywne opinie na temat działań oskarżonych.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności depozycje świadków J. G. (2) (k. 436-437v) oraz A. D. (k.443-47) na okoliczność w jakich odnosili się oni do oddelegowania T. K. (1) do Komendy Głównej Policji oraz decyzji w tym przedmiocie Komendanta Głównego Policji, stwierdzających brak do tego podstaw. Nadto Sąd dał wiarę zeznaniom A. D. (k.443-47) w których odnosił się do „atrakcyjnego oddelegowania”, wskazując na możliwość bezpłatnego zamieszkania w W. na koszt związku, pobierania diet oraz zatrudnienia w ramach projektów unijnych czy pobierania w przypadku T. K. (1) wynagrodzenia z Rady Statystyki. Potwierdził również istnienie konfliktu między Zarządem Głównym (...) Policjantów a siedmioma Zarządami Wojewódzkimi. Wiarygodne były również jego twierdzenia, w których wskazywał, że sporny artykuł z dnia 25 listopada 2013 r. nie miał charakteru zniesławiającego. Jak to podkreślił świadek osoba pełniąca funkcję w organie powinna liczyć się z tym, że będzie oceniana za to co robi. Oskarżeni wypowiadali się w imieniu zarządów wojewódzkich – posiadających osobowość prawną, które reprezentują.

Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków, ponieważ były one zbieżne, spójne i wzajemnie się uzupełniały, a nadto korelowały z wyjaśnieniami oskarżonych czy zebrany materiał w postaci dokumentów (k. 240-254, 566-665), przedstawionych przez obrońcę i oskarżonego A. S..

Nie można było przyjąć znamiennego znaczenia dla sprawy zeznań świadków K. G. (k. 435v) oraz R. Ż. (k. 435v-436). Okoliczności podane przez tych świadków były bowiem na tyle ogólne, że Sąd uznał je za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Żadnych wątpliwości Sądu, co do swej wiarygodności i rzetelności nie wzbudziły pozostałe dowody ujawnione w sprawie na rozprawach. Zostały one bowiem sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie do stosownych regulacji prawnych określających ich formę i treść. Dowody te nie dały w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw, by kwestionować je pod względem wiarygodności i fachowości, zostały sporządzone zgodnie z odpowiednimi przepisami, przez powołane do tego instytucje bądź funkcjonariuszy. Korzystały one przy tym z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń. Również strony nie zgłaszały w toku postępowania żadnych zastrzeżeń w tym zakresie.

Wszystkie ocenione wyżej dowody tworzą logicznie powiązaną całość i pozwalają na ustalenie stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Ujawniony w sprawie wiarygodny materiał dowodowy, jego analiza i interpretacja wykazały jednoznacznie, iż oskarżeni A. S. (1) i S. K. (3) nie dopuścili się czynu stypizowanego w art. 212 § 2 pkt 1 k.k. z uwagi na kontratyp krytyki dotyczącej postępowania osób pełniących funkcję publiczną w uzasadnionym interesie społecznym funkcjonariuszy Policji.

Sąd istotę zarzutu stawianego oskarżonym rozpatrywał w szerokim aspekcie, bowiem dla bezwzględego egzekwowania ochrony interesów osób pomawianych i przysługujących im z tego względu prawa do obrony przeciwwagą jest istota społeczeństwa demokratycznego, w którym wolność wypowiedzi prasy ma charakter fundamentalny.

Funkcja i ranga wolności słowa oraz wolności środków masowego komunikowania wielokrotnie stanowiły przedmiot rozważań polskich Sądów, prowadzonych na tle Konstytucji, ustawodawstwa i wiążących Polskę umów międzynarodowych.

Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a w ślad za nią orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka - konstruuje ramy i warunki dopuszczalnych ograniczeń wolności wyrażania opinii, obejmującej - zgodnie z art. 10 ust. 1 Konwencji - wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe. W myśl art. 10 ust. 2 Konwencji „korzystanie z tych wolności pociągających za sobą obowiązki i odpowiedzialność może podlegać takim wymogom formalnym, warunkom, ograniczeniom i sankcjom, jakie są przewidziane przez ustawę i niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie bezpieczeństwa państwowego, integralności terytorialnej lub bezpieczeństwa publicznego, ze względu na konieczność zapobieżenia zakłóceniu porządku lub przestępstwu, z uwagi na ochronę zdrowia i moralności, ochronę dobrego imienia i praw innych osób oraz ze względu na zapobieżenie ujawnieniu informacji poufnych lub na zagwarantowanie powagi i bezstronności władzy Sądowej”.

Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z 7 grudnia 1976 r. sformułował doniosły pogląd, że swoboda wypowiedzi nie ma się ograniczać do informacji i poglądów, które są odbierane przychylnie, uważane za nieobraźliwe lub neutralne, lecz odnosi się także do tych, które obrażają, oburzają lub wprowadzają niepokój w państwie lub części społeczeństwa. (Swoboda wypowiedzi w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, Kraków 2006, s. 31-45).

Szczególne znaczenie wolności słowa i wolności prasy w państwie demokratycznym dostrzega, akcentuje i uwzględnia w swoim orzecznictwie także polski Trybunał Konstytucyjny. W wyroku wydanym 23 marca 2006 r. (OTK ZU nr 3/ (...), poz. 32) Trybunał Konstytucyjny w pełnym składzie stwierdził m.in.: „Swoboda wypowiedzi jest jednym z fundamentów społeczeństwa demokratycznego, warunkiem jego rozwoju i samorealizacji jednostek. Swoboda ta nie może ograniczać się do informacji i poglądów, które są odbierane przychylnie albo postrzegane jako nieszkodliwe lub obojętne. Oczywiście na gruncie Konstytucji (art. 31 ust. 3) swoboda wypowiedzi może doznawać ograniczeń”. Konstytucja zapewnia równomierną ochronę swobody wypowiedzi (art. 14 i art. 54) oraz dóbr osobistych (art. 30 i 47). Art. 31 ust. 3 Konstytucji określa przesłanki dopuszczalności ustanawiania ograniczeń konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela. W aspekcie formalnym przepis ten wymaga, by ograniczenia te były ustanawiane „tylko w ustawie”, wykluczając tym samym ich wprowadzenie w aktach niższej rangi, a w aspekcie materialnym - dopuszcza ustanawianie tylko takich ograniczeń, które nie naruszają istoty danej wolności lub prawa podmiotowego, i to tylko wtedy, gdy są one konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia, moralności publicznej albo wolności i praw innych osób.

Dogłębna analiza wolności prasy przeprowadzona została również przez Sąd Najwyższy. W wyroku z 29 września 2000 r. (V KKN 171/98, OSNKW 2001, z. 3-4, poz. 31) Sąd ten stwierdził m.in., że: "Przepis art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe deklaruje zasadę wolności prasy, widząc w niej realizację prawa obywateli do rzetelnej, czyli prawdziwej, uczciwej, jasnej, nie wprowadzającej w błąd, odpowiedzialnej informacji”.

Na gruncie zaś art. 12 ust. 1 Ustawy Prawo Prasowe, „dziennikarz jest obowiązany:

1) zachować szczególną staranność i rzetelność przy zbieraniu i wykorzystaniu materiałów prasowych, zwłaszcza sprawdzić zgodność z prawdą uzyskanych wiadomości lub podać ich źródło,

2) chronić dobra osobiste, a ponadto interesy działających w dobrej wierze informatorów i innych osób, które okazują mu zaufanie,

3) dbać o poprawność języka i unikać używania wulgaryzmów.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w(...) z dnia 28 października 2015 r. (I ACa 586/15 Lex nr 1927568): „Wymóg szczególnej staranności to nakaz zachowania szczególnej, wyjątkowej ostrożności przy zbieraniu i wykorzystywaniu materiałów prasowych. Zaliczenie szczególnej staranności do wymogów, których niespełnienie implikować będzie bezprawność zachowania, powoduje to, że każde odstępstwo od zachowania "modelowego - wzorcowego" musi oznaczać brak staranności, a więc bezprawność działania. O braku szczególnej staranności dowodzi brak krytycyzmu w stosunku do materiałów, brak staranności przy wykorzystaniu materiału prasowego, a także brak obiektywizmu, tendencyjność, niedokładność, stwarzanie określonego klimatu psychicznego, stronniczość, niepełne przedstawienie okoliczności sprawy. Nieprawdziwa informacja nie może nigdy realizować ważnego interesu społecznego. Interesu tego nie wolno mylić z motywami, którymi kierował się dziennikarz, przekazując zebrany materiał. Istnienie tego interesu nie może być oceniane z punktu widzenia złych lub dobrych intencji. Rzetelność dziennikarska stanowi najlepszą gwarancję zarówno prawidłowej realizacji zadań prasy, jak i respektowania praw osób, których publikacja dotyczy. Sąd Apelacyjny w (...) z dnia 26 czerwca 2015 r. (I ACa 230/15 , LEX nr 1765926) stwierdza, że „progiem granicznym dla ochrony swobody wypowiedzi dziennikarskiej jest staranność i rzetelność dziennikarska na etapie zbierania i wykorzystania materiałów prasowych (art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z 1984 r. - Prawo prasowe) oraz zachowanie wymogów dobrej sztuki i etyki zawodowej (art. 10 ust. 1 ustawy z 1984 r. - Prawo prasowe). Formułując warunek "szczególnej staranności", ustawodawca domaga się od dziennikarzy staranności większej od tej, która jest normalnie przyjmowana w prawie cywilnym. Obowiązkiem dziennikarza jest zatem zachowanie uczciwych reguł postępowania, podjęcie kwestii objętej zainteresowaniem publicznym oraz posłużenia się odpowiednią formą i środkami wyrazu, jakie są niezbędne z punktu widzenia założonego celu publikacji”.

Odpowiedzialność karną z art. 212 § 2 k.k. ponosi ten, kto dopuszcza się czynu określonego w art. 212 § 1 k.k. za pomocą środków masowego komunikowania.

Wskazać należy, iż artykuł 212 § 1 k.k. określa przestępstwo zniesławienia, które w ujęciu tego przepisu polega na pomówieniu innej osoby, grupy osób, instytucji, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności.

Przedmiotem ochrony jest dobre imię (tzw. część zewnętrzna) (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1982 r., VI KZP 10/82, OSNKW 1983, nr 1-2, poz. 3).

Pomówienie, w rozumieniu przepisu art. 212 k.k. musi mieć charakter wypowiedzi o faktach. Idzie bowiem o wypowiedź, którą można poddać dowodowi prawdy przewidzianemu w art. 213 k.k. Jeżeli jest ona sprawdzalna, to będzie pomówieniem, jeżeli zaś niesprawdzalna, może okazać się zniewagą (wyrok SN z dnia 17.08.2016r., IV KK 53/16).

W znaczeniu potocznym „pomówienie” oznacza przypisanie komuś nieprawdziwych bądź niesłusznych zarzutów, bezpodstawne oskarżenie, bezzasadne posądzenie. Zniesławiający zarzut nie musi mieć charakteru skonkretyzowanego, może przybrać postać pogłoski, bądź twierdzeń wysoce ogólnikowych i niejednoznacznych. Pomówienie może nastąpić bądź przez podanie pewnych informacji, choćby w postaci podejrzenia lub powtarzania pogłoski czy to umyślnie przez pomawiającego zmyślanej, czy rzeczywiście krążącej, bądź w postaci skonkretyzowanego zarzutu. Nie jest konieczne, aby sam pomawiający był źródłem zniesławiających wiadomości; wystarczy, aby pomawiał na podstawie wiadomości otrzymanych od osób trzecich, byleby jego zamiarem było

zniesławienie pokrzywdzonego (Peiper, Komentarz, s. 525). W takiej formie nader często zniesławienie następuje w środkach społecznego przekazu (masowego komunikowania). Zniesławiający zarzut może być także formułowany hipotetycznie w formie podejrzeń, insynuacji lub tzw. pytań retorycznych zawierających w podtekście odpowiedź. Podkreślenia wymaga fakt, że wbrew potocznemu znaczeniu określenia "pomówienie" - zniesławieniem, a więc karalnym pomówieniem, może być - oczywiście nie zawsze, a jedynie w określonych okolicznościach i warunkach - podniesienie zarzutów prawdziwych. Wypowiedź zniesławiająca może być wyrażona nie tylko w trybie oznajmującym, lecz także w trybie przypuszczającym. Zniesławienie - zarówno w typie podstawowym, jak i kwalifikowanym - jest powszechnym przestępstwem formalnym. Jest to przestępstwo umyślne, które może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Nie stanowią zniesławienia oświadczenia i wypowiedzi będące realizacją uprawnień opartych na prawie. Dotyczy to w szczególności krytycznych ocen wyrażonych w opiniach służbowych, skargach, pismach procesowych, krytyce naukowej, artystycznej itp. (Wyrok z dnia 23 maja 2002 r. Sąd Najwyższy V KKN 435/00).

Podkreślić również w tym miejscu należy, iż o zniesławiającym charakterze przekazywanych wiadomości przez pomawiającego nie decyduje subiektywne odczucie osoby pomawianej, lecz obiektywna ocena, tj. stwierdzenie, czy w świetle ocen społecznych mamy do czynienia z zarzutem zniesławiającym (wyrok SN z dnia 24 października 1935 r., II K 1087/35, GS 1936, z. 1: M. Kalitowski (w:) Kodeks karny. Komentarz, str. 700).

Zgodnie z treścią art. 212 § 1 k.k., odpowiada za zniesławienie ten, kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. W tym kontekście przypomnieć należy, że przedmiotem ochrony przepisu art. 212 § 1 k.k. jest cześć i godność osoby pomawianej o postępowanie lub właściwości, które są sprzeczne z prawem, z zasadami etyki, w tym etyki zawodowej, oraz np. o brak kompetencji lub zdolności do wykonywania danego zawodu. Wartość w postaci omówionego przedmiotu ochrony pozostawać oczywiście powinna w równowadze z koniecznością ochrony innych wartości, to jest prawa do swobody wypowiedzi, prawa do krytyki oraz możliwości działania różnych organów, których zadaniem jest między innymi ocena przydatności do wykonywania zawodu, w postaci weryfikacji kompetencji i zdolności oraz ocena kwalifikacji etycznych niezbędnych do zajmowania określonych stanowisk, wykonywania różnych zawodów lub prowadzenia określonego rodzaju działalności. (...) Prawo do "krytyki" nie może być utożsamiane z prawem do "zniesławiania", a krytyczne oceny powinny być wyrażane w odpowiedniej formie, zwłaszcza gdy nie są wyrażane w sposób spontaniczny lub w toku szybkiej wymiany słów, a w sposób zaplanowany i przemyślany. Tak bowiem, jak każdy człowiek ma prawo do wolności wyrażania opinii, tak również każdy człowiek ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, a prawo do wolności wyrażania opinii zasadnie może podlegać ograniczeniom ze względu m.in. na ochronę dobrego imienia i praw innych osób (wyrok SN z dnia 17.03.2015r., V KK 301/14).

Zniesławienie dokonane publicznie, w tym również za pomocą środków społecznego przekazu, stanowi w stosunku do przestępstwa zniesławienia typ kwalifikowany i jest zagrożone wyższą sankcją. Uzasadnione jest tym, że zniesławienie dokonane w ten sposób jest bardziej dolegliwe dla pokrzywdzonego, a usunięcie jego skutków nieporównanie trudniejsze. Działanie za pomocą środków masowego przekazu ma tę właściwość, że nawet, gdy ogranicza się do przekazywania informacji o osobach oraz dotyczących ich faktach bez żadnych komentarzy, to i tak wystawia te osoby pod osąd publiczny, który może być dotkliwie krzywdzący, gdyż odbywa się na zasadzie jednostronnej informacji. Krzywda wyrządzona człowiekowi zniesławionemu w publikacji prasowej jest z reguły bardzo trudna do naprawienia, a w pewnych przypadkach - w ogóle nie dająca się naprawić (zwłaszcza gdy naruszona zostaje sfera prywatności), zaś skutek w postaci poniżenia, czy utraty zaufania opinii publicznej, często jest nieodwracalny. Należy zwrócić uwagę na rażącą nierówność stron w konflikcie walczącej o swój honor jednostki ze środkami masowego przekazu, dysponującymi olbrzymim potencjałem perswazyjnego oddziaływania na opinię odbiorców. (W. Kulesza, Zniesławienie i zniewaga. Ochrona czci i godności osobistej człowieka w polskim prawie karnym - zagadnienia podstawowe, Warszawa 1984, s. 128-132).

Dodać przy tym należy, iż granice wolności słowa i dopuszczalnej krytyki wyznaczają - zgodnie z wymaganiem formalnym wskazanym w art. 31 ust. 3 Konstytucji - ustawowe normy różnych gałęzi prawa. Na gruncie prawa karnego, w odniesieniu do omawianej problematyki zniesławienia w wyniku realizacji prawa do krytyki, klauzulę ogólną zawartą w art. 31 ust. 3 Konstytucji konkretyzuje treść art. 213 § 2 k.k. Przepis ten, stanowiący kontratyp dozwolonej krytyki, wyłącza bezprawność zniesławienia ustalając, iż „nie popełnia przestępstwa określonego w art. 212 § 1 lub 2 k.p.k., kto publicznie podnosi lub rozgłasza prawdziwy zarzut służący obronie społecznie uzasadnionego interesu. Jeżeli zarzut dotyczy życia prywatnego lub rodzinnego, dowód prawdy może być przeprowadzony tylko wtedy, gdy zarzut ma zapobiec niebezpieczeństwu dla życia lub zdrowia człowieka albo demoralizacji małoletniego”.

Dopiero zestawienie obydwu tych przepisów pozwala zrekonstruować penalizowany przez ustawę zakres korzystania z wolności słowa i wolności prasy. Na podstawie art. 212 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 213 § 2 k.k. odpowiedzialności karnej nie poniesie osoba, która publicznie pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o odpowiadające rzeczywistości (prawdziwe) postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, albo o postępowanie lub właściwości prawdziwe, jeśli zarzuty te służą obronie społecznie uzasadnionego interesu. Surowsza ocena prawna w wypadku podniesienia w środku społecznego komunikowania nieprawdziwego lub nawet prawdziwego zarzutu, lecz niesłużącego obronie społecznie uzasadnionego interesu, nie jest przejawem woluntaryzmu ustawodawcy, lecz uwzględnia z wymaganą racjonalnością wyższy stopień społecznej szkodliwości czynu i większy rozmiar krzywdy wyrządzonej jednostce ze względu na zasięg i intensywność działania pomówienia. W sytuacji zarzutu uczynionego publicznie, uchylenie przestępności zniesławienia wymaga nie tylko jego prawdziwości, ale także zarzut ten musi służyć obronie społecznie uzasadnionego interesu (art. 213 § 2 k.k.). Działanie publiczne zachodzi wówczas: „gdy bądź ze względu na miejsce działania, bądź ze względu na okoliczności i sposób działania sprawy jego zachowanie się jest lub może być dostępne (dostrzegalne) dla nieokreślonej liczby osób, przy czym sprawca mając świadomość tej możliwości co najmniej na to się godzi” (OSNKW 1988, nr 11-12, poz. 82). Nie zawsze zachowanie dokonane w miejscu publicznym będzie miało charakter publiczny, bowiem musi zaistnieć taka sytuacja, w której owo zachowanie jest (lub może być) dostępne dla nieokreślonej liczby osób. SN wskazał: „Społecznie uzasadniony interes nie może być rozumiany w sposób abstrakcyjny, jest bowiem pojęciem konkretnym i musi wynikać z określonej sytuacji, wymagającej obrony tego interesu nawet z naruszeniem dobrego imienia innej osoby, grupy osób lub instytucji. Nie każde działanie jest działaniem w obronie społecznie uzasadnionego interesu, lecz tylko takie, które faktycznie temu służy” (OSNKW 1974, nr 2, poz. 27). Pracodawca, organ władzy samorządowej, ani żaden inny podmiot nie posiadają uprawnienia do głoszenia nieprawdziwych informacji, a podjęcie takiego działania nie może być traktowane jako zgodne z prawem, bez względu na to w jakim miejscu jest czynione i jakemu celowi służy. Pomówienie innej osoby o postępowanie, które w rzeczywistości nie zaistniało, nie stanowi bowiem krytyki, oceny, czy opinii o pracy tej osoby - do których pracodawca ma prawo. Pozaustawowy kontratyp dozwolonej krytyki w zasadzie dotyczy przypadków krytyki, w odniesieniu do których nie ma możliwości jednoznacznego odróżnienia prawdy i fałszu (Wyrok z dnia 5 listopada 2003 r. Sąd Najwyższy IV KK 426/02). „Dozwolona krytyka jest tylko wtedy kontratypem, gdy jest konieczna, tzn. gdy dla obrony społecznie uzasadnionego interesu konieczne jest naruszenie dobrego imienia innej osoby lub podmiotu zbiorowego. Konieczność odnosi się zarówno do sposobu, jak i formy naruszenia czci. Eksces w tym zakresie prowadzi do odpowiedzialności za zniesławienie” (A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, Kraków 1999, t. II, s. 658). Godzi się tu również przytoczyć stanowisko Sądu Najwyższego, które wyraził w postanowieniu z 22 czerwca 2004r. (OSNKW 2004/9/86): "Naruszanie godności i dobrego imienia przez podnoszenie i rozgłaszanie nieprawdziwych zarzutów ma w naszym kręgu cywilizacyjno-kulturowym jednoznacznie negatywną ocenę z powodu fundamentalnych racji moralnych i etycznych. W tym zatem zakresie ingerencja prawa - respektującego te racje - w niczym nie narusza wolności wypowiedzi, która nie jest przecież równoznaczna z prawem do całkowitej dowolności, ani zgodą na działanie wolnego rynku werbalnego zła, lecz pozytywną wartością dojrzałej i odpowiedzialnej wolności. Nieprawda nie realizuje idei wolności wypowiedzi i nie służy żadnej innej wartości, a więc i obronie społecznie uzasadnionego interesu, bo czynienie zła nie przysparza dobra. Nie oczekuje jej również odbiorca informacji, skoro nie urzeczywistnia jego prawa do informacji rzetelnej, lecz lekceważy go, dezinformuje i traktuje przedmiotowo. Nieprawda sprzeniewierza się idei

wolności wypowiedzi, deprecjonując samą jej istotę. Inne rozumienie swobody wyrażania poglądów, w tym prawa do krytyki, wyrażałoby aprobatę dla stałego obniżania kulturowych standardów oraz redukcji poziomu przyzwoitości, wrażliwości i odpowiedzialności". Subiektywne przeświadczenie sprawcy przestępstwa z art. 212 § 1 lub 2 k.k., że działa w obronie społecznie uzasadnionego interesu nie jest wystarczające do przyjęcia, iż zaistniały warunki określone w art. 179 § 2 k.k. z 1969 r. W myśl treści art. 179 § 2 pkt 2 k.k. z 1969 r. koniecznym jest, aby to przeświadczenie było oparte po pierwsze na uzasadnionych podstawach, że zarzut jest prawdziwy, po drugie zaś aby towarzyszyło mu przekonanie, iż podnoszący zarzut broni społecznie uzasadnionego interesu.

Natomiast w odniesieniu do okoliczności wyłączającej przestępną znieślawienia wskazanej w art. 212 § 2 pkt 1 k.k. dotyczący krytyki postępowania osoby pełniącej funkcję publiczną, należy podkreślić, że uzasadnieniem jej ustanowienia jest szczególny status osób pełniących funkcje publiczne, z czego wynikają niekiedy określone przywileje dla takich osób, ale i dodatkowe wymagania ze strony opinii publicznej. Jak uznał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 maja 2008 r., SK 43/05: „W każdym państwie o ustroju demokratycznym tzw. osoba publiczna musi liczyć się z tym, że jej poczynania znajdują się pod bacznym oglądem opinii publicznej, czego naturalną konsekwencją są pojawiające się wypowiedzi krytyczne". Stwierdzono ponadto, że: „(...) publikowanie za pomocą środków masowego komunikowania – które są pośrednikami między organami władzy a społeczeństwem w dostarczaniu informacji publicznej, a przez to w urzeczywistnianiu powszechnego do niej dostępu – prawdziwych zarzutów odnoszących się do osób i organów sprawujących władzę, nie może zdaniem Trybunału Konstytucyjnego podlegać dodatkowej ocenie z punktu widzenia zgodności z niejednoznacznym kryterium (a takim jest ochrona społecznie uzasadnionego interesu), precyzowanym dopiero w procesie stosowania prawa, podczas gdy od tej oceny zależy odpowiedzialność karna sprawcy". Nie podlega karze za przestępstwo znieślawienia ten, kto publicznie podnosi lub rozgłasza prawdziwy zarzut dotyczący postępowania osoby pełniącej funkcję publiczną, niezależnie, czy wysunięcie takiego zarzutu służy obronie społecznie uzasadnionego interesu, czy też nie. Należy również podkreślić, że nie zostaje wyłączona przestępną znieślawienia, jeżeli publicznie podniesiony lub rozgłoszony prawdziwy zarzut nie dotyczy postępowania osoby pełniącej funkcję publiczną, ale jej właściwości.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 r. (V KK 178/13, OSNKW 2014/8/62) wolność krytyki jest częścią wolności słowa, stanowi przy tym okoliczność uchylającą odpowiedzialność prawną - kontratyp art. 41 prawa prasowego z 1984 r. Ujemne oceny dzieł naukowych albo innej działalności twórczej, zawodowej lub publicznej służą realizacji zadań prasy określonych w art. 1 prawa prasowego i w związku z tym pozostają pod ochroną prawa; przekracza granice dozwolonej krytyki ten, kto podnosi (także rozpowszechnia) zarzuty krytyczne, zawierające zwroty uznane za obraźliwe. Granicą legalności krytyki w rozumieniu art. 41 prawa prasowego jest rzetelne i zgodne z zasadami współżycia społecznego przedstawienie krytycznej oceny. Przedstawienie ujemnej opinii w sposób złośliwy, tendencyjny, w niedopuszczalnej formie wykracza poza granice ochrony określonej przez art. 41 prawa prasowego, stanowiąc czyn zabroniony przez prawo karne. Wypowiedzi krytyczne i zawarte w nich ujemne oceny nie powinny dotyczyć osoby, lecz jej dzieła lub funkcji, jaką pełni w określonym układzie społecznym. Intensywność krytyki powinna być proporcjonalna do skali opisywanego negatywnego stanowiska. Przerost uwag krytycznych nad rzeczywistością stanowi nadużycie kontratypu krytyki prasowej i nie korzysta z ochrony prawnej, prowadząc do odpowiedzialności karnej i cywilnej.

Zgodnie z art. 115 § 19 k.k. osobą pełniącą funkcję publiczną jest funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, chyba że wykonuje wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą Rzeczpospolitą Polską umowę międzynarodową.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że niewątpliwie G. N. i T. K. (1) to osoby pełniące funkcje publiczne w związku z objęciem stanowisk w Zarządzie Głównym (...) Policjantów.

W przedmiotowej sprawie oczywistym i bezspornym jest, iż publikacja autorstwa oskarżonych A. S. (1) i S. K. (3) umieszczona na stronach internetowych [www\(...\)](#) i [www\(...\)](#) w dniu 25 listopada 2013 r. pt. „Tajna narada (...) Policjantów” w sposób rzeczowy, zdecydowany i ostry poddała krytyce działalność G. N. i T. K. (1) jako członków

Zarządu Głównego (...) Policjantów. Jednakże owa krytyka i związane z nią konkretne sformułowania (wyżej omówione, np. co do „ostatecznego” rozstrzygnięcia, czy też do co „grupy trzymającej władzę”) w ujęciu obiektywnym nie przekroczyły dozwolonych prawnie granic, nie stworzyły ryzyka poniżenia oskarżycieli prywatnych w oczach opinii publicznej oraz nie naraziły ich na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania stanowisk w (...) Policjantów oraz w ich działalności związkowej.

Publikacja w/w artykułu nastąpiła przy tym w obronie społecznie uzasadnionego interesu policjantów, w szczególności w dożeniu do przyznania w sposób sprawiedliwy i jednakowy dla wszystkich policjantów środków z wakatów. Oskarżeni jako przewodniczący zarządów wojewódzkich sformułowali krytyczne i znajdujące odzwierciedlenie w dowodach oceny wobec działań centralnych organów związku. Liczyli, że krytyka doprowadzi do poprawy sytuacji wszystkich policjantów oraz do jawności działalności związku, który nie odpowiadał na kierowane do nich pisma. Stąd jedynym dostępnym rozwiązaniem narastającego problemu była krytyka zamieszczona w ich w/w artykule, która w ujęciu obiektywnym była dozwolona, a z którą oskarżyciele publiczni jako osoby pełniące funkcje publiczne, w szczególności zajmujące wysokie decyzyjne stanowiska w (...) Policjantów i jako osoby, stanowiące wpływowy czynnik społecznych ogół policjantów powinni się liczyć. Taka krytyka powszechnie występuje na szczeblach władzy i wynika z polityki relacji tej władzy z opozycją.

Oskarżeni nie krytykowali, np. samego pobierania przez oskarżycieli prywatnych dodatkowych środków pieniężnych, związanych z pełnieniem przez nich funkcji związkowych. Wskazywali jedynie, że z uwagi na wzrost wynagrodzenia powinni lepiej reprezentować interesy wszystkich policjantów i nie godzić się na propozycje Komendanta Głównego Policji, który zdecydował o podziale środków z wakatów przyznanych dla w/w siedmiu (...) Policjantów w 50% na szkolenia i rozwój zawodowy funkcjonariuszy z tych województw, a w pozostałych 50% na dodatki do wynagrodzeń dla tych funkcjonariuszy. Tymczasem pozostałym (...) Policjantów przyznano kwotę z wakatów w 100% na dodatki do wynagrodzeń dla pracujących w tych województwach funkcjonariuszy.

Znależy oparciu w dowodach stwierdzenie oskarżonych o tzw. tajność posiedzenia Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów z dnia 13 - 14 listopada 2013 r., na którym podejmowano uchwały, dotyczące m.in. bezpośrednio oskarżonych. Z tej przyczyny zgodnie ze Statutem (...) Policjantów powinni zostać bezzwłędnie powiadomieni przez Przewodniczącego Zarządu Głównego o jego terminie, by mogli w nim uczestniczyć. Bezsporne jest jednak, że nie zostali na nie zaproszeni, analogicznie jak - pozostali przewodniczący opozycyjnych (...) Policjantów, których wnioski z dnia 10.10.2013 r. był poddany pod obrady na w/w posiedzeniu prezydium.

Zasadne były również krytyczne twierdzenia oskarżonych w przedmiocie oddelegowania T. K. (1), które było niejasne w rozumieniu przepisów, przez co zapadło w tej sprawie szereg uchwał i decyzji, zasięgnięto opinii prawnych i dyskutowano o tym na posiedzeniach (...) Policjantów. Stąd nie można było odmówić sensu twierdzeniom oskarżonych sprowadzającym się do konkluzji, że podstawą zwolnienia z obowiązków służbowych T. K. (1) do pracy w w/w Związku powinno być pełnienie funkcji w organizacji zakładowej szczebla wojewódzkiego, której on jednak nie pełnił.

A. S. (1) i S. K. (3) dochowali należytej staranności i rzetelności w formułowaniu przedmiotowego artykułu. Ich twierdzenia znalazły zasadniczo potwierdzenie w samych zeznaniach oskarżycieli posiłkowych. Ich artykuł był formą protestu kilku zarządów wojewódzkich zmierzającą do zwrócenia uwagi władz Zarządu Głównego (...) Policjantów, które dotąd wielokrotnie ignorowały ich pisma o udzielenie informacji publicznej.

Odnośnie ujawnienia na fotografii przy artykule wizerunku T. K. (1) bez jego zgody, wskazać należy, że zgodnie z art. 81 ust. 1 ustawy Prawo autorskie i prawa pokrewne rozpowszechnianie wizerunku wymaga zezwolenia osoby na nim przedstawionej. W braku wyraźnego zastrzeżenia zezwolenie nie jest wymagane, jeżeli osoba ta otrzymała umówioną zapłatę za pozowanie”. Z kolei w ust. 2 pkt 1 wskazano, że zezwolenia nie wymaga rozpowszechnianie wizerunku osoby powszechnie znanej, jeżeli wizerunek wykonano w związku z pełnieniem przez nią funkcji publicznych, w szczególności politycznych, społecznych, zawodowych.

Zarówno funkcjonariusz publiczny, o którym w art. 115 § 13 k.k. jak i osoba pełniąca funkcję publiczną, aby mogła być zaliczona do kręgu osób, o jakich mowa w art. 81 ust. 2 pkt 1 pr. aut., czyli do osób, co do których nie jest wymagane zezwolenie na rozpowszechnianie wizerunku, musi spełniać jeszcze jeden warunek - musi być powszechnie znana. Do osób takich zaliczyć należy niewątpliwie: Prezydenta, Marszałka Sejmu, Marszałka Senatu, Prezesa NIK, Prezesa NBP, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa NSA, ministrów. W grupie tej mieszczą się także: ministrowie stanu w Kancelarii Prezydenta, wicemarszałkowie Sejmu i Senatu, posłowie i senatorowie (ale chyba jednak nie wszyscy), sekretarze i podsekretarze stanu, kierownicy centralnych urzędów, wojewodowie, funkcjonariusze gremiów kierowniczych partii politycznych, organizacji społecznych i zawodowych (w tym także związków zawodowych), rektorzy wyższych uczelni (ale także chyba nie wszyscy). Do grona osób powszechnie znanych zaliczyć należy duchownych, jeżeli pełnią oni funkcje kierownicze i administracyjne w kościołach i związkach religijnych, a więc: Prymasa, Sekretarza Konferencji Episkopatu, arcybiskupów, biskupów, superintendentów, rabinów. Uznać wypada, że osobą powszechnie znaną jest zarówno osoba znana na obszarze całego państwa, jak i ta, która jest słynna i rozpoznawalna w pewnej jego części. Do tej drugiej grupy zaliczyć można: burmistrza, wójta, proboszcza, przewodniczącego koła (...), dyrektora gminnej szkoły podstawowej. Jednocześnie nie każdy poseł i senator, nie każdy sekretarz stanu, a tym bardziej podsekretarz, należy do kręgu powszechnie znanych. Nie ma przeszkód, aby lokalna gazeta publikowała konterfekt osoby powszechnie znanej w społeczności, w której funkcjonuje, byleby został wykonany w związku z pełnieniem przez tę osobę funkcji publicznej. Nie ma także przeszkód, aby tego rodzaju wizerunek był reprodukowany w prasie centralnej. Oczywiście dozwolone jest rozpowszechnianie wizerunku wykonanego tylko w związku z pełnieniem funkcji publicznej. Tak więc można np. opublikować zdjęcia wójta uczestniczącego w zebraniu gminy, natomiast niedozwolone będzie rozpowszechnianie zdjęcia tego samego urzędnika opalającego się z przyjaciółką na plaży. Całkowicie niedozwolone jest rozpowszechnianie wizerunku każdej osoby, w tym także powszechnie znanej i pełniącej funkcje publiczne, w sytuacjach bardzo prywatnych i intymnych

W przedmiotowych okolicznościach nie budzi wątpliwości, że oskarżeni byli zwolnieni z uzyskania zgody T. K. (1) na rozpowszechnianie jego wizerunku z uwagi na sprawowanie przez niego funkcji publicznej w centralnym organie tj. (...) Policjantów.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 632 pkt.1 k.p.k. obciążając nimi oskarżycieli prywatnych w równych częściach.